



Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

59. årgang

25. juli 2016

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2016/C 270/01 Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende* 1

Retten

2016/C 270/02 Rettens virke mellem den 1. og den 19. september 2016 2

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2016/C 270/03 Forenede sager C-210/14 — C-214/14: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesager mod Daniela Tomassi (sag C-210/14), Massimiliano Di Adamo (sag C-211/14), Andrea De Ciantis (sag C-212/14), Romina Biolzi (sag C-213/14) og Giuseppe Proia (sag C-214/14) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet) 3

2016/C 270/04	Sag C-433/14: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Domenico Rosa (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)	4
2016/C 270/05	Sag C-434/14: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Raffaele Mignone (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)	4
2016/C 270/06	Sag C-435/14: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Mauro Barletta (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)	5
2016/C 270/07	Sag C-436/14: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Davide Cazzorla (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)	6
2016/C 270/08	Sag C-437/14: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Nicola Seminario (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)	7

2016/C 270/09	Sag C-462/14: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Lorenzo Carlucci (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)	7
2016/C 270/10	Sag C-467/14: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Chiara Baldo (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bergamo — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)	8
2016/C 270/11	Sag C-474/14: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Cristiano Pontillo (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Salerno — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)	9
2016/C 270/12	Sag C-495/14: Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 7. april 2016 — Antonio Tita, Alessandra Carlin og Piero Constantini mod Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri og Segretario Generale del Tribunale Regionale di Giustizia Amministrativa di Trento (TRGA) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale regionale di giustizia amministrativa di Trento — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — direktiv 89/665/EØF — offentlige indkøb — national lovgivning — afgifter på adgang til forvaltningsdomstole på området for offentlige kontrakter — ret til effektive retsmidler — afgifter med afskrækkende virkning — domstolsprøvelse af forvaltningsakter — effektivitets- og ækvivalensprincippet)	10
2016/C 270/13	Sag C-534/14: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Andrea Gaiti, Sidi Amidou Billa, Joseph Arasomwan, Giuseppe Carissimi og Sahabou Songne (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bergamo — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)	10

2016/C 270/14	Sag C-65/15: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Vito Santoro (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)	11
2016/C 270/15	Sag C-504/15: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Antonio Paolo Conti (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Frosinone — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — dom fra Domstolen, hvorved det blev fastslået, at den nationale lovgivning om koncessioner på indsamling af væddemål var uforenelig med EU-retten — omstrukturering af systemet gennem et nyt udbud — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)	12
2016/C 270/16	Sag C-8/16: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Paola Tonachella (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Frosinone — Italien) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — dom fra Domstolen, hvorved det blev fastslået, at den nationale lovgivning om koncessioner på indsamling af væddemål var uforenelig med EU-retten — omstrukturering af systemet gennem et nyt udbud — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)	13
2016/C 270/17	Sag C-278/15 P: Appel iværksat den 4. juni 2015 af The Royal County of Berkshire Polo Club Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 26. marts 2015 i sag T-581/13 — Royal County of Berkshire Polo Club mod KHIM	13
2016/C 270/18	Sag C-451/15 P: Appel iværksat den 17. august 2015 af Best-Lock (Europe) Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 16. juni 2015 i sag T-395/14 — Best-Lock (Europe) mod EUIPO	14
2016/C 270/19	Sag C-452/15 P: Appel iværksat den 17. august 2015 af Best-Lock (Europe) Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 16. juni 2015 i sag T-396/14 — Best-Lock (Europe) Ltd mod EUIPO	14
2016/C 270/20	Sag C-479/15 P: Appel iværksat den 7. september 2015 af Nanu-Nana Joachim Hoepf GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 9. juli 2015 i sag T-89/11 — Nanu-Nana Joachim Hoepf mod EUIPO	14
2016/C 270/21	Sag C-480/15 P: Appel iværksat den 10. september 2015 af KS Sports IPCo GmbH, indtrådt i BH Stores BV's rettigheder, til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Udvidede Afdeling) den 2. juli 2015 i sag T-657/13 — KS Sports mod EUIPO	15

2016/C 270/22	Sag C-602/15 P: Appel iværksat den 10. november 2015 af Monster Energy Company til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 9. september 2015 i sag T-633/14 — Monster Energy mod EUIPO	15
2016/C 270/23	Sag C-603/15 P: Appel iværksat den 10. november 2015 af Monster Energy Company til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 9. september 2015 i sag T-666/14 — Monster Energy mod EUIPO	15
2016/C 270/24	Sag C-636/15 P: Appel iværksat den 30. november 2015 af August Storck KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 25. september 2015 i sag T-366/14 — August Storck mod EUIPO . .	16
2016/C 270/25	Sag C-35/16 P: Appel iværksat den 21. januar 2016 af Matratzen Concord GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 19. november 2015 i sag T-526/14 — Matratzen Concord GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)	16
2016/C 270/26	Sag C-76/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovakiet) den 11. februar 2016 — INGSTEEL spol. s r. o. og Metrostav a. s.mod Úrad pre verejné obstarávanie	16
2016/C 270/27	Sag C-77/16 P: Appel iværksat den 11. februar 2016 af Hewlett Packard Development Company LP til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 3. december 2015 i sag T-628/14 — Hewlett Packard Development Company mod EUIPO	17
2016/C 270/28	Sag C-115/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 25. februar 2016, N Luxembourg 1 mod Skatteministeriet	17
2016/C 270/29	Sag C-116/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 25. februar 2016, Skatteministeriet mod T Danmark	20
2016/C 270/30	Sag C-117/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 25. februar 2016, Skatteministeriet mod Y Denmark Aps	22
2016/C 270/31	Sag C-118/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 25. februar 2016, X Denmark A/S mod Skatteministeriet	25
2016/C 270/32	Sag C-119/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 25. februar 2016, C Danmark I mod Skatteministeriet	27
2016/C 270/33	Sag C-191/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Berlin (Tyskland) den 5. april 2016 — Romano Pisciotti mod Forbundsrepublikken Tyskland	29
2016/C 270/34	Sag C-265/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale ordinario di Torino (Italien) den 12. maj 2016 — VCAST Limited mod R.T.I. SpA	30

2016/C 270/35	Sag C-292/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Helsingin hallinto-oikeus (Finland) den 25. maj 2016 — A Oy	31
2016/C 270/36	Sag C-301/16 P: Appel iværksat den 26. maj 2016 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 16. marts 2016 i sag T-586/14, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd mod Europa-Kommissionen	32
2016/C 270/37	Sag C-304/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Det Forenede Kongerige) den 30. maj 2016 — American Express Co. mod Lords Commissioners of Her Majesty's Treasury	33
2016/C 270/38	Sag C-305/16: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Det Forenede Kongerige) den 30. maj 2016 — Avon Cosmetics Ltd mod The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs	34
2016/C 270/39	Sag C-323/16 P: Appel iværksat den 8. juni 2016 af Eurallumina SpA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Udvidede Afdeling) den 22. april 2016 i forenede sager T-60/06 RENV II og T-62/06 RENV II, Den Italienske Republik og Eurallumina SpA mod Europa-Kommissionen	36
 Retten		
2016/C 270/40	Sag T-162/13: Rettens dom af 9. juni 2016 — Magic Mountain Kletterhallen m.fl. mod Kommissionen (Statsstøtte — støtte til konstruktion og drift af Deutscher Alpenverein eV's klatreanlæg — afgørelse, der erklærer støtten forenelig med det indre marked — støtteordning — mere detaljeret økonomisk analyse — markedssvigt — legitimt formål af almen interesse — artikel 108, stk. 2 og 3, TEUF — alvorlige vanskeligheder)	37
2016/C 270/41	Sag T-276/13: Rettens dom af 9. juni 2016 — Growth Energy og Renewable Fuels Association mod Rådet (Dumping — import af bioethanol med oprindelse i USA — endelig antidumpingtold — annullationssøgsmål — sammenslutning — medlemmerne ikke umiddelbart berørt — afvisning — landsdækkende antidumpingtold — individuel behandling — stikprøver — ret til forsvar — forbud mod forskelsbehandling — fornøden omhu)	38
2016/C 270/42	Sag T-277/13: Rettens dom af 9. juni 2016 — Marquis Energy mod Rådet (Dumping — import af bioethanol med oprindelse i USA — endelig antidumpingtold — annullationssøgsmål — umiddelbart berørt — antagelse til realitetsbehandling — national antidumpingtold — individuel behandling — stikprøver)	38
2016/C 270/43	Sag T-122/14: Rettens dom af 9. juni 2016 — Italien mod Kommissionen (Undladelse af at opfylde en dom fra Domstolen, der fastslår et traktatbrud — tvangsbøde — afgørelse om betaling af tvangsbøde — metode til beregning af rentesatsen ved tilbagebetaling af ulovlig støtte — renters rente)	39
2016/C 270/44	Sag T-614/14: Rettens dom af 16. juni 2016 — Fútbol Club Barcelona mod EUIPO — Kule (KULE) (EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-ordmærket KULE — de ældre nationale ordmærker og det velkendte mærke CULE — relative registreringshindringer — ingen reel brug af de ældre varemærker — artikel 42, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 — artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009)	40

2016/C 270/45	Sag T-789/14: Rettens dom af 14. juni 2016 — Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen mod EUIPO — Meissen Keramik (MEISSEN) (EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærket MEISSEN — de ældre EU-ord og figurmærker og de ældre nationale ord- og figurmærker MEISSEN, MEISSENER PORZELLAN, HAUS MEISSEN, Meissen og Meissener Porzellan — relative registreringshindringer — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — de ældre varemærkers særpræg eller renommé — artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 — reel brug af de ældre varemærker — artikel 42, stk. 2 og 3, i forordning nr. 207/2009 — artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 207/2009)	41
2016/C 270/46	Sag T-385/15: Rettens dom af 14. juni 2016 — Loops mod EUIPO (Formen af en tandbørste) (EU-varemærker — international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret — tredimensionalt mærke — formen af en tandbørste — absolut registreringshindring — mangel på fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009)	41
2016/C 270/47	Sag T-583/15: Rettens dom af 8. juni 2016 — Monster Energy mod EUIPO (gengivelse af et fredssymbol) (EU-varemærker — ansøgning om et EU-figurmærke, der gengiver et fredssymbol — begæring om restitutio in integrum — manglende overholdelse af fristen for at anlægge sag ved Retten)	42
2016/C 270/48	Sag T-585/15: Rettens dom af 8. juni 2016 — Monster Energy mod EUIPO (GREEN BEANS) (EU-varemærker — ansøgning om registrering af EU-ordmærket GREEN BEANS — begæring om restitutio in integrum — manglende overholdelse af fristen til at anlægge sag ved Retten)	43
2016/C 270/49	Sag T-362/14: Rettens kendelse af 26. maj 2016 — REWE-Zentral mod EUIPO — Vicente Gandía Pla (MY PLANET) (EU-varemærker — indsigelsessag — tilbagetagelse af indsigelse — uforløst at træffe afgørelse)	43
2016/C 270/50	Sag T-825/14: Rettens kendelse af 9. juni 2016 — IREPA mod Kommissionen og Revisionsretten (Annulationssøgsmål — fiskeri — italiensk nationalt program for indsamling af data i fiskerisektoren for perioden 2009-2010 — tilbagesøgning af en del af de forskud, der er blevet udbetalt til sagsøgeren — foreløbig beretning fra Revisionsretten — retsakt, der ikke kan gøres til genstand for et søgsmål — forberedende retsakt — forhåndsmeddelelser — debetnota — artikel 263, stk. 4, TEUF — ikke umiddelbart berørt — afvisning)	44
2016/C 270/51	Sag T-178/15: Rettens kendelse af 8. juni 2016 — Kohrener Landmolkerei og DHG mod Kommissionen (Ordning for garanterede traditionelle specialiteter — forordning (EU) nr. 1151/2012 — skrivelse fra Kommissionen, hvorved de kompetente nationale myndigheder underrettes om den for sene indgivelse af deres indsigelsesmeddelelse — søgsmål, der er åbenbart ugrundet)	45
2016/C 270/52	Sag T-168/16: Sag anlagt den 18. april 2016 — Grizzly Tools mod Kommissionen	45
2016/C 270/53	Sag T-202/16: Sag anlagt den 3. maj 2016 — Keturi kambariai mod EUIPO — Coffee In (coffee inn)	46
2016/C 270/54	Sag T-222/16: Sag anlagt den 11. maj 2016 — Hansen Medical mod EUIPO — Covidien (MAGELLAN)	47

2016/C 270/55	Sag T-229/16: Sag anlagt den 6. maj 2016 — Pio De Bragança mod EUIPO — Ordem de São Miguel da Ala (QUIS UT DEUS)	48
2016/C 270/56	Sag T-240/16: Sag anlagt den 14. maj 2016 — Klyuyev mod Rådet	48
2016/C 270/57	Sag T-242/16: Sag anlagt den 17. maj 2016 — Stavvtskyi mod Rådet	50
2016/C 270/58	Sag T-247/16: Sag anlagt den 13. maj 2016 — Trasta Komerbanka m.fl. mod ECB	51
2016/C 270/59	Sag T-248/16: Sag anlagt den 19. maj 2016 — Walford mod EUIPO — Romanov Holding (CHATKA)	52
2016/C 270/60	Sag T-261/16: Sag anlagt den 25. maj 2016 — Portugal mod Kommissionen	52
2016/C 270/61	Sag T-272/16: Sag anlagt den 25. maj 2016 — Grækenland mod Kommissionen	53
2016/C 270/62	Sag T-273/16: Sag anlagt den 30. maj 2016 — Sun Media mod EUIPO — Meta4 Spain (METAPORN)	55
2016/C 270/63	Sag T-274/16: Sag anlagt den 27. maj 2016 — Saleh Thabet mod Rådet	56
2016/C 270/64	Sag T-275/16: Sag anlagt den 27. maj 2016 — Mubarak m.fl. mod Rådet	57
2016/C 270/65	Sag T-282/16: Sag anlagt den 30. maj 2016 — Inpost Paczkomaty mod Kommissionen	58
2016/C 270/66	Sag T-283/16: Sag anlagt den 30. maj 2016 — Inpost mod Kommissionen	60
2016/C 270/67	Sag T-284/16: Sag anlagt den 23. maj 2016 — Gulli mod EUIPO — Laverana (Lybera)	61
2016/C 270/68	Sag T-287/16: Sag anlagt den 30. maj 2016 — Belgien mod Kommissionen	62
2016/C 270/69	Sag T-289/16: Sag anlagt den 3. juni 2016 — Inox Mare mod Kommissionen	63
2016/C 270/70	Sag T-290/16: Sag anlagt den 7. juni 2016 — Fruits de Ponent mod Kommissionen	64
2016/C 270/71	Sag T-298/16: Sag anlagt den 13. juni 2016 — East West Consulting mod Kommissionen	66
2016/C 270/72	Sag T-560/12: Rettens kendelse af 6. juni 2016 — Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej mod ECHA	67

2016/C 270/73	Sag T-537/14: Rettens kendelse af 1. juni 2016 — Laboratoire Nuxe mod EUIPO — NYX, Los Angeles (NYX)	67
2016/C 270/74	Sag T-84/15: Rettens kendelse af 31. maj 2016 — Laboratorios Thea mod EUIPO — Sebapharma (Sebacur)	67

Retten for EU-Personalesager

2016/C 270/75	Sag F-121/15: Personalerettens dom (en enkelt dommer) af 14. juni 2016 — Fernández González mod Kommissionen (Personalesag — midlertidigt ansat — ansat, som arbejder i en EU-kommissærs kabinet — ansættelse af en midlertidigt ansat i henhold til artikel 2, litra b), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte — betingelse om afbrydelse af enhver form for beskæftigelse i Kommissionen i en periode på seks måneder — punkt 3.2 i Kommissionens skrivelse D(2005) 18064 af 28. juli 2005 om ansættelse af midlertidigt ansatte, i henhold til artikel 2, litra b) og d), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, i faste stillinger i tilfælde af, at der ikke er beståede ansøgere efter en udvælgelsesprøve)	68
2016/C 270/76	Sag F-133/15: Personalerettens dom (enedommer) af 10. juni 2016 — HI mod Kommissionen (Personalesag — tjenestemand — vedtægtens artikel 11 — loyalitetsforpligtelse — artikel 11 a — interessekonflikt — tjenestemand, der har ansvaret for at følge et projekt finansieret af Unionen — familiemæssigt bånd mellem denne tjenestemand og en ansat, der er ansat i forbindelse med projektet af det selskab, der har ansvaret for nævnte projekt — disciplinær forfølgning — disciplinær sanktion — degradering — lovligheden af disciplinærrådets sammensætning — begrundelsespligt — procedures varighed — rimelig frist — tilsidesættelse af retten til forsvar — princippet ne bis in idem — åbenbart urigtigt skøn — sanktionens proportionalitet — formildende omstændigheder)	69

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*
(2016/C 270/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 260 af 18.7.2016

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 251 af 11.7.2016

EUT C 243 af 4.7.2016

EUT C 232 af 27.6.2016

EUT C 222 af 20.6.2016

EUT C 211 af 13.6.2016

EUT C 200 af 6.6.2016

Teksterne er tilgængelige på:
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

RETTEEN

Rettens virke mellem den 1. og den 19. september 2016

(2016/C 270/02)

Retten har under sit møde i plenum den 15. juni 2016 noteret sig, at edsafleggelsen for Den Europæiske Unions Domstol for de nye medlemmer af Retten først finder sted den 19. september 2016, og følgelig

- varetages præsidentembedet ved Retten af præsident Jaeger
 - varetages vicepræsidentembedet ved Retten af vicepræsident Kanninen
 - varetages formandskabet for afdelingerne med fem og tre dommere af vicepræsident Kanninen og af afdelingsformændene Martins Ribeiro, Papasavvas, Prek, Dittrich, Frimodt Nielsen, van der Woude, Gratsias og Berardis
 - vedbliver beslutning af 23. oktober 2013 om dommernes fordeling mellem afdelingerne (EUT C 344 af 23.11.2013, s. 2), som senest ændret ved beslutning af 9. juni 2016 (EUT C 243 af 4.7.2016, s. 2), beslutninger af 13. maj 2015 om sammensætningen af den store afdeling og fremgangsmåde for udpegelse af den dommer, der afløser en dommer, som har forfald (EUT C 213 af 29.6.2015, s. 2), og beslutninger af 23. september 2013 om kriterier for fordeling af sager til afdelingerne og om sammensætningen af appelafdelingen (EUT C 313 af 26.10.2013, s. 4 og 5) at finde anvendelse i overensstemmelse med artikel 5, stk. 3, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, indtil de nye medlemmer af Retten tiltræder.
-

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesager mod Daniela Tomassi (sag C-210/14), Massimiliano Di Adamo (sag C-211/14), Andrea De Ciantis (sag C-212/14), Romina Biolzi (sag C-213/14) og Giuseppe Proia (sag C-214/14) (anmodninger om præjudiciel afgørelse fra Corte suprema di cassazione — Italien)

(Forenede sager C-210/14 — C-214/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/03)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Corte suprema di cassazione

Tiltalte i straffesagerne

Daniela Tomassi (sag C-210/14), Massimiliano Di Adamo (sag C-211/14), Andrea De Ciantis (sag C-212/14), Romina Biolzi (sag C-213/14) og Giuseppe Proia (sag C-214/14)

Konklusion

- 1) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF samt ligebehandlingsprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national hasardspilslvgivning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver afholdelse af et nyt udbud af koncessioner med en kortere varighed end de tidligere tildelte koncessioner ved hjælp af en omorganisering af systemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet for koncessionerne.
- 2) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilskoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 292 af 1.9.2014.

**Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Domenico Rosa
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien)**

(Sag C-433/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/04)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bari

Tiltalt i straffesagen

Domenico Rosa

Konklusion

- 1) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF samt ligebehandlingsprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national hasardspilsløvgivning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver afholdelse af et nyt udbud af koncessioner med en kortere varighed end de tidligere tildelte koncessioner ved hjælp af en omorganisering af systemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet for koncessionerne.
- 2) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilskoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 448 af 15.12.2014.

**Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Raffaele Mignone
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien)**

(Sag C-434/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/05)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bari

Tiltalt i straffesagen

Raffaele Mignone

Konklusion

- 1) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF samt ligebehandlingsprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national hasardspilsløvgivning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver afholdelse af et nyt udbud af koncessioner med en kortere varighed end de tidligere tildelte koncessioner ved hjælp af en omorganisering af systemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet for koncessionerne.
- 2) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilskoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 448 af 15.12.2014.

**Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Mauro Barletta
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien)**

(Sag C-435/14) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/06)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bari

Tiltalt i straffesagen

Mauro Barletta

Konklusion

- 1) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF samt ligebehandlingsprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national hasardspilsløvgivning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver afholdelse af et nyt udbud af koncessioner med en kortere varighed end de tidligere tildelte koncessioner ved hjælp af en omorganisering af systemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet for koncessionerne.

- 2) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilskoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 448 af 15.12.2014.

**Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Davide Cazzorla
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien)**

(Sag C-436/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/07)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bari

Tiltalt i straffesagen

Davide Cazzorla

Konklusion

- 1) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF samt ligebehandlingsprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national hasardspilsgovning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver afholdelse af et nyt udbud af koncessioner med en kortere varighed end de tidligere tildelte koncessioner ved hjælp af en omorganisering af systemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet for koncessionerne.
- 2) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilskoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 448 af 15.12.2014.

**Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Nicola Seminario
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien)**

(Sag C-437/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/08)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bari

Tiltalt i straffesagen

Nicola Seminario

Konklusion

- 1) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF samt ligebehandlingsprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national hasardspilsløvgivning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver afholdelse af et nyt udbud af koncessioner med en kortere varighed end de tidligere tildelte koncessioner ved hjælp af en omorganisering af systemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet for koncessionerne.
- 2) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilskoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 448 af 15.12.2014.

**Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Lorenzo Carlucci
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien)**

(Sag C-462/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/09)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bari

Tiltalt i straffesagen

Lorenzo Carlucci

Konklusion

- 1) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF samt ligebehandlingsprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national hasardspilsløvgivning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver afholdelse af et nyt udbud af koncessioner med en kortere varighed end de tidligere tildelte koncessioner ved hjælp af en omorganisering af systemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet for koncessionerne.
- 2) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilskoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 448 af 15.12.2014.

Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Chiara Baldo (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bergamo — Italien)

(Sag C-467/14) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/10)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bergamo

Tiltalt i straffesagen

Chiara Baldo

Konklusion

- 1) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF samt ligebehandlingsprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national hasardspilsløvgivning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver afholdelse af et nyt udbud af koncessioner med en kortere varighed end de tidligere tildelte koncessioner ved hjælp af en omorganisering af systemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet for koncessionerne.

- 2) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilskoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 448 af 15.12.2014.

**Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Cristiano Pontillo
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Salerno — Italien)**

(Sag C-474/14) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/11)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Salerno

Tiltalt i straffesagen

Cristiano Pontillo

Konklusion

- 1) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF samt ligebehandlingsprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national hasardspilsgovning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver afholdelse af et nyt udbud af koncessioner med en kortere varighed end de tidligere tildelte koncessioner ved hjælp af en omorganisering af systemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet for koncessionerne.
- 2) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilskoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 462 af 22.12.2014.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 7. april 2016 — Antonio Tita, Alessandra Carlin og Piero Constantini mod Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri og Segretario Generale del Tribunale Regionale di Giustizia Amministrativa di Trento (TRGA) (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale regionale di giustizia amministrativa di Trento — Italien)

(Sag C-495/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — direktiv 89/665/EØF — offentlige indkøb — national lovgivning — afgifter på adgang til forvaltningsdomstole på området for offentlige kontrakter — ret til effektive retsmidler — afgifter med afskrækkende virkning — domstolsprøvelse af forvaltningsakter — effektivitets- og ækvivalensprincippet)

(2016/C 270/12)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale regionale di giustizia amministrativa di Trento

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Antonio Tita, Alessandra Carlin og Piero Constantini

Sagsøgte: Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri og Segretario Generale del Tribunale Regionale di Giustizia Amministrativa di Trento (TRGA)

Konklusion

Artikel 1 i Rådets direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007, samt ækvivalens- og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national lovgivning, der pålægger retsafgifter, såsom den i hovedsagen omhandlede almindelige retsafgift, ved anlæggelse af søgsmål vedrørende offentligt udbud ved de administrative domstole.

⁽¹⁾ EUT C 26 af 26.1.2015.

Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Andrea Gaiti, Sidi Amidou Billa, Joseph Arasonwan, Giuseppe Carissimi og Sahabou Songne (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bergamo — Italien)

(Sag C-534/14) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/13)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bergamo

Tiltalte i straffesagen

Andrea Gaiti, Sidi Amidou Billa, Joseph Arasomwan, Giuseppe Carissimi og Sahabou Songne

Konklusion

- 1) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF samt ligebehandlingsprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national hasardspilslovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver afholdelse af et nyt udbud af koncessioner med en kortere varighed end de tidligere tildelte koncessioner ved hjælp af en omorganisering af systemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet for koncessionerne.
- 2) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilskoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

(¹) EUT C 34 af 2.2.2015.

Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Vito Santoro (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Bari — Italien)

(Sag C-65/15) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — national lovgivning — omorganisering af koncessionssystemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet — nyt udbud — koncessioner med en kortere varighed end de tidligere koncessioner — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/14)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Bari

Tiltalt i straffesagen

Vito Santoro

Konklusion

- 1) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF samt ligebehandlingsprincippet og effektivitetsprincippet skal fortolkes således, at de ikke er til hinder for en national hasardspilslovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der foreskriver afholdelse af et nyt udbud af koncessioner med en kortere varighed end de tidligere tildelte koncessioner ved hjælp af en omorganisering af systemet gennem en synkronisering af udløbstidspunktet for koncessionerne.

- 2) Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilskoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 138 af 27.4.2015.

**Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Antonio Paolo Conti
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Frosinone — Italien)**

(Sag C-504/15) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — dom fra Domstolen, hvorved det blev fastslået, at den nationale lovgivning om koncessioner på indsamling af væddemål var uforenelig med EU-retten — omstrukturering af systemet gennem et nyt udbud — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/15)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Frosinone

Tiltalt i straffesagen

Antonio Paolo Conti

Konklusion

Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilskoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 406 af 7.12.2015.

**Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 7. april 2016 — straffesag mod Paola Tonachella
(anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunale di Frosinone — Italien)**

(Sag C-8/16) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — enslydende præjudicielle spørgsmål — artikel 49 TEUF og 56 TEUF — etableringsfrihed — fri udveksling af tjenesteydelser — hasardspil — dom fra Domstolen, hvorved det blev fastslået, at den nationale lovgivning om koncessioner på indsamling af væddemål var uforenelig med EU-retten — omstrukturering af systemet gennem et nyt udbud — vederlagsfri overdragelse af anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemålene — restriktion — tvingende almene hensyn — proportionalitet)

(2016/C 270/16)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale di Frosinone

Tiltalt i straffesagen

Paola Tonachella

Konklusion

Artikel 49 TEUF og 56 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en restriktiv national bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter hasardspilkoncessionshaveren i forbindelse med ophøret af aktiviteten som følge af udløbet af koncessionens varighed pålægges vederlagsfrit at overdrage anvendelsen af egne materielle og immaterielle aktiver, som udgør nettet til forvaltning og indsamling af væddemål, såfremt denne restriktion går ud over, hvad der er nødvendigt for at opnå det formål, der faktisk forfølges med denne bestemmelse, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve.

⁽¹⁾ EUT C 90 af 7.3.2016.

**Appel iværksat den 4. juni 2015 af The Royal County of Berkshire Polo Club Ltd til prøvelse af dom
afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 26. marts 2015 i sag T-581/13 — Royal County of Berkshire
Polo Club mod KHIM**

(Sag C-278/15 P)

(2016/C 270/17)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: The Royal County of Berkshire Polo Club Ltd (ved solicitor J. Maitland-Walker)

Den anden part i appelsagen: Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM)

Domstolen (Sjette Afdeling) har ved kendelse afsagt den 14. januar 2016 afvist appellen.

Appel iværksat den 17. august 2015 af Best-Lock (Europe) Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 16. juni 2015 i sag T-395/14 — Best-Lock (Europe) mod EUIPO

(Sag C-451/15 P)

(2016/C 270/18)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Best-Lock (Europe) Ltd (ved Rechtsanwalt J. Becker)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Sjette Afdeling) har ved kendelse afsagt den 14. april 2016 afvist appellen.

Appel iværksat den 17. august 2015 af Best-Lock (Europe) Ltd til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 16. juni 2015 i sag T-396/14 — Best-Lock (Europe) Ltd mod EUIPO

(Sag C-452/15 P)

(2016/C 270/19)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Best-Lock (Europe) Ltd (ved Rechtsanwalt J. Becker)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Sjette Afdeling) har ved kendelse af 14. april 2016 afvist appellen.

Appel iværksat den 7. september 2015 af Nanu-Nana Joachim Hoepf GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 9. juli 2015 i sag T-89/11 — Nanu-Nana Joachim Hoepf mod EUIPO

(Sag C-479/15 P)

(2016/C 270/20)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Nanu-Nana Joachim Hoepf GmbH & Co. KG (ved Rechtsanwälte A. Nordemann og M.C. Maier)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Sjette Afdeling) har ved kendelse afsagt den 14. april 2016 afvist appellen.

Appel iværksat den 10. september 2015 af KS Sports IPCo GmbH, indtrådt i BH Stores BV's rettigheder, til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Udvidede Afdeling) den 2. juli 2015 i sag T-657/13 — KS Sports mod EUIPO

(Sag C-480/15 P)

(2016/C 270/21)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: KS Sports IPCo GmbH, indtrådt i BH Stores BV's rettigheder (ved Rechtsanwalt T. Dolde, solicitor M. Hawkins, og Rechtsanwalt P. Homann)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Sjette Afdeling) har ved kendelse afsagt den 14. april 2016 afvist appellen.

Appel iværksat den 10. november 2015 af Monster Energy Company til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 9. september 2015 i sag T-633/14 — Monster Energy mod EUIPO

(Sag C-602/15 P)

(2016/C 270/22)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Monster Energy Company (ved solicitor P. Brownlow)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Ottende Afdeling) har ved kendelse afsagt den 4. maj 2016 afvist appellen.

Appel iværksat den 10. november 2015 af Monster Energy Company til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 9. september 2015 i sag T-666/14 — Monster Energy mod EUIPO

(Sag C-603/15 P)

(2016/C 270/23)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Monster Energy Company (ved solicitor P. Brownlow)

Den anden part i sagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Ottende Afdeling) har ved kendelse af 4. maj 2016 afvist appellen.

Appel iværksat den 30. november 2015 af August Storck KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Anden Afdeling) den 25. september 2015 i sag T-366/14 — August Storck mod EUIPO

(Sag C-636/15 P)

(2016/C 270/24)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: August Storck KG (ved Rechtsanwalt N. Gregor)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Niende Afdeling) har ved kendelse af 11. maj 2016 afvist appellen.

Appel iværksat den 21. januar 2016 af Matratzen Concord GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 19. november 2015 i sag T-526/14 — Matratzen Concord GmbH mod Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design)

(Sag C-35/16 P)

(2016/C 270/25)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Matratzen Concord GmbH (ved Rechtsanwalt I. Selting)

De andre parter i appelsagen i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO), Mariano Barranco Rodriguez og Pablo Barranco Schnitzler

Den Europæiske Unions Domstol (Sjette Afdeling) har ved kendelse af 28. april 2016 forkastet appellen og truffet afgørelse om, at appellanten betaler sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Najvyšší súd Slovenskej republiky (Slovakiet) den 11. februar 2016 — INGSTEEL spol. s r. o. og Metrostav a. s. mod Úrad pre verejné obstarávanie

(Sag C-76/16)

(2016/C 270/26)

Processprog: slovakisk

Den forelæggende ret

Najvyšší súd Slovenskej republiky

Parter i hovedsagen

Sagsøger: INGSTEEL spol. s r. o. og Metrostav a. s.

Sagsøgt: Úrad pre verejné obstarávanie

Den anden part i sagen: Úrad pre verejné obstarávanie

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Handler en national myndighed i overensstemmelse med formålet med artikel 47, og i særdeleshed artiklens stk. 1, litra a), og stk. 4, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/18/EF⁽¹⁾ af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige vareindkøbskontrakter, offentlige tjenesteydelseskontrakter og offentlige bygge- og anlægskontrakter, såfremt myndigheden inden for rammerne af en udbudsprocedure med en anslået kontraktværdi på 3 mio. EUR på grundlag af en tro og love-erklæring fra en tilbudsgiver og oplysninger fra en bank, ifølge hvilke tilbudsgiveren kunne opnå en særlig bankkredit uden øremærkning for en grænseværdi, der oversteg kontraktværdien, har vurderet, at tilbudsgiveren ikke opfyldte de i udbudsbekendtgørelsen fastlagte krav om økonomisk og finansiell formåen?
- 2) Kan situationen på markedet for banktjenester i en medlemsstat, hvor en bank i sit bindende løfte om kredit betinger en kreditbevilling af opfyldelsen af betingelserne i kreditaftalen, som ikke konkret er specificeret på tidspunktet for udbudsproceduren, i henhold til artikel 47, stk. 5, i det nævnte direktiv 2004/18/EF udgøre en gyldig grund til, at tilbudsgiveren ikke er i stand til at fremlægge den af den ordregivende myndighed krævede dokumentation? Kan tilbudsgiveren med andre ord i den konkrete situation godtgøre sin økonomiske og finansielle formåen ved en tro og love-erklæring, som attesterer et tilstrækkeligt kreditforhold med banken?
- 3) Kan den omstændighed, at de forskellige kontrakter allerede næsten fuldstændigt er blevet gennemført af den vindende tilbudsgiver, i forbindelse med domstolsprøvelse af en beslutning, hvormed den nationale myndighed for indgåelse af offentlige kontrakter har udelukket en tilbudsgiver, udgøre en objektiv hindring, som følge af hvilken den nationale ret ikke kan iværksætte bestemmelsen i artikel 47, stk. 1 og 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, sammenholdt med artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 3 og 6-8, i Rådets direktiv 89/665/EØF⁽²⁾ af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs- samt bygge- og anlægskontrakter?

⁽¹⁾ EUT L 134, s. 114.

⁽²⁾ EFT L 395, s. 33.

Appel iværksat den 11. februar 2016 af Hewlett Packard Development Company LP til prøvelse af dom afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 3. december 2015 i sag T-628/14 — Hewlett Packard Development Company mod EUIPO

(Sag C-77/16 P)

(2016/C 270/27)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Hewlett Packard Development Company LP (ved Rechtsanwältin T. Raab og H. Lauf)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Tiende Afdeling) har ved kendelse afsagt den 26. maj 2016 afvist appellen.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 25. februar 2016, N Luxembourg 1 mod Skatteministeriet

(Sag C-115/16)

(2016/C 270/28)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter

Sagsøger: N Luxembourg 1

Sagsøgte: Skatteministeriet

Præjudicielle spørgsmål

- 1 Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF⁽¹⁾, jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4, fortolkes således, at et i en medlemsstat hjemmehørende selskab, der er omfattet af direktivets artikel 3, og som under omstændigheder som de i sagen foreliggende modtager renter fra et datterselskab i en anden medlemsstat, er »retsmæssig ejer« af disse renter i direktivets forstand?
 - 1.1. Skal begrebet »den retmæssige ejer« i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF, jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4, fortolkes i overensstemmelse med det tilsvarende begreb i artikel 11 i modeloverenskomsten af 1977?
 - 1.2. Hvis spørgsmål 1.1. besvares bekræftende, skal begrebet da fortolkes alene under inddragelse af kommentarerne til artikel 11 i modeloverenskomsten af 1977 (punkt 8), eller kan senere kommentarer inddrages ved fortolkningen, herunder de tilføjelser, der er foretaget i 2003 om »gennemstrømningsenheder« (punkt 8.1, nu punkt 10.1), og de tilføjelser, der er foretaget i 2014 om »kontraktuelle og juridiske forpligtelser« (punkt 10.2)?
 - 1.3. Hvis 2003-kommentarerne kan inddrages ved fortolkningen, er det da en betingelse for at anse et selskab for ikke at være »retmæssig ejer« i direktiv 2003/49/EF's forstand, at der er sket faktisk gennemstrømning af midler til de personer, der af den stat, hvor rentebetaleren er hjemmehørende, anses som »de retmæssige ejere« af de pågældende renter, og — i givet fald — er det da yderligere en betingelse, at den faktiske gennemstrømning sker i en tidsmæssig nær tilknytning til rentebetalingen, og/eller at den sker som rentebetalinger?
 - 1.3.1 Hvilken betydning har det i denne forbindelse, om der er anvendt egenkapitalmidler til udlånet, om de pågældende renter tilskrives hovedstolen (»oprulles«), om rentemodtageren efterfølgende har ydet et koncernbidrag til sit i samme stat hjemmehørende moderselskab med henblik på at opnå en skattemæssig resultatudjævning efter de i den pågældende stat gældende regler herom, om de pågældende renter efterfølgende er konverteret til egenkapital i det låntagende selskab, om rentemodtageren har haft en kontraktuel eller juridisk forpligtelse til at viderebetale renterne til en anden person, og om den væsentligste del af de personer, der af den stat, hvor rentebetaleren er hjemmehørende, anses som de »retmæssige ejere« af renterne, er hjemmehørende i andre medlemsstater eller øvrige stater, med hvilke Danmark har indgået en dobbeltbeskatningsoverenskomst, så der ikke efter den danske skattelovgivning ville være grundlag for at opkræve kildeskat, såfremt de nævnte personer havde været långivere og dermed havde modtaget renterne direkte?
 - 1.4 Hvilken betydning har det for vurderingen af, om rentemodtageren må anses for en »retmæssig ejer« i direktivets forstand, at den forelæggende ret efter en bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder måtte finde, at modtageren — uden at have været bundet af en kontraktuel eller juridisk forpligtelse til at videreformidle de modtagne renter til en anden person — »substantielt« ikke havde rettighederne til at »bruge og nyde« renterne som anført i kommentarerne fra 2014 til model overenskomsten af 1977?
- 2 Forudsætter en medlemsstats påberåbelse af direktivets artikel 5, stk. 1, om anvendelsen af nationale bestemmelser til bekæmpelse af svig eller misbrug, eller direktivets artikel 5, stk. 2, at den pågældende medlemsstat har vedtaget en specifik national bestemmelse til gennemførelse af direktivets artikel 5, eller at der i national ret findes almindelige bestemmelser eller grundsætninger om svig, misbrug og skatteunddragelse, der kan fortolkes i overensstemmelse med artikel 5?

- 2.1 Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, kan selskabsskattelovens § 2, stk. 2, litra d, der foreskriver, at den begrænsede skattepligt af renteindtægter ikke omfatter »renter, hvis beskatningen af renterne skal frafaldes ... efter direktiv 2003/49/EF om en fælles ordning for beskatning af renter og royalties, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater«, da anses for en sådan specifik national bestemmelse som omhandlet i direktivets artikel 5?
- 3 Er en bestemmelse i en mellem to medlemsstater indgået dobbeltbeskatningsoverenskomst, der er udfærdiget i overensstemmelse med OECD's modeloverenskomst, hvorefter beskatningen af renter afhænger af, om rentemodtageren anses for den retmæssige ejer af renterne, en sådan overenskomstmæssig anti-misbrugsbestemmelse, som er omfattet af direktivets artikel 5?
- 4 Udgør det et misbrug mv. efter direktiv 2003/49/EF, såfremt der i den medlemsstat, hvor rentebetaleren er hjemmehørende, er skattemæssigt fradrag for renter, mens der ikke sker beskatning af renterne i den medlemsstat, hvor rentemodtageren er hjemmehørende?
- 5 Er en medlemsstat, der ikke vil anerkende, at et selskab i en anden medlemsstat er retmæssig ejer af renter, og som gør gældende, at selskabet i den anden medlemsstat er et såkaldt kunstigt gennemstrømningsselskab, forpligtet i medfør af direktiv 2003/49/EF eller artikel 10 EF til at oplyse, hvem medlemsstaten i så fald anser for at være retmæssige ejer?
- 6 Såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af direktiv 2003/49/EF vedrørende renter modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), og moderselskabet af den sidstnævnte medlemsstat anses som begrænset skattepligtigt i denne medlemsstat af de omhandlede renter, er artikel 43 EF, jf. artikel 48, da til hinder for en lovgivning, hvorefter den sidstnævnte medlemsstat pålægger den indeholdelsespligtige (datterselskabet) at betale morarenter i tilfælde af forsinket betaling af kildeskattekravet med en højere rentesats end den morarentesats, som den pågældende medlemsstat tillægger et krav på selskabsskat (der bl.a. omfatter renteindtægter), som er rejst over for et selskab, der er hjemmehørende i samme medlemsstat?
- 7 Såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af direktiv 2003/49/EF vedrørende renter modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), og moderselskabet af den sidstnævnte medlemsstat anses som det skattesubjekt, der er begrænset skattepligtigt i denne medlemsstat af de omhandlede renter, er artikel 43 EF, jf. artikel 48 (alternativt artikel 56 EF), da isoleret eller samlet set til hinder for en lovgivning,
- a) hvorefter den sidstnævnte medlemsstat pålægger rentebetaleren en pligt til at indeholde kildeskat af renterne og et ansvar over for det offentlige for ikke-indeholdt kildeskat, når en sådan indeholdelsespligt ikke gælder, hvor rentemodtageren er hjemmehørende i sidstnævnte medlemsstat?
- b) hvorefter et moderselskab i sidstnævnte medlemsstat ikke ville være blevet undergivet krav om acountbetalinger af selskabsskat i de første to indkomstår, men først skulle betale selskabsskat på et betydeligt senere tidspunkt end forfaldstidspunktet for kildeskatter?

Ved besvarelsen af spørgsmål 7 anmodes EU-Domstolen om at inddrage besvarelsen af spørgsmål 6.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2003/49/EF af 3. juni 2003 om en fælles ordning for beskatning af renter og royalties, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater.
EUT L 157, s. 49

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 25. februar 2016,
Skatteministeriet mod T Danmark**

(Sag C-116/16)

(2016/C 270/29)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter

Sagsøger: Skatteministeriet

Sagsøgte: T Danmark

Præjudicielle spørgsmål

1. Forudsætter en medlemsstats påberåbelse af direktivets ⁽¹⁾ artikel 1, stk. 2, om anvendelsen af interne bestemmelser, som er nødvendige for at hindre svig og misbrug, at den pågældende medlemsstat har vedtaget en specifik national bestemmelse til gennemførelse af direktivets artikel 1, stk. 2, eller at der i national ret findes almindelige bestemmelser eller grundsætninger om svig og misbrug, der kan fortolkes i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2?
 - 1.1 Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, kan selskabsskatteovens § 2, stk. 1, litra c, der foreskriver, at »det er en betingelse, at beskatningen af udbyttet skal frafalde ... efter bestemmelserne i direktiv 90/435/EØF om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater«, da anses for en sådan specifik national bestemmelse som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 2?
2. Er en bestemmelse i en mellem to medlemsstater indgået dobbeltbeskatningsoverenskomst, der er udfærdiget i overensstemmelse med OECD's modeloverenskomst, hvorefter beskatningen af udloddet udbytte afhænger af, om udbyttedtageren anses for den retmæssige ejer af udbyttet, en sådan overenskomstmæssig anti-misbrugsbestemmelse, som er omfattet af direktivets artikel 1, stk. 2?
3. Såfremt Domstolen besvarer spørgsmål 2 bekræftende, er det da overladt til de nationale domstole at fastlægge indholdet af begrebet »retmæssig ejer«, eller skal begrebet ved anvendelsen af direktiv 90/435/EØF fortolkes således, at der skal anlægges en særlig EU-retlig forståelse af begrebet, der er undergivet EU-Domstolens prøvelse?
4. Såfremt Domstolen besvarer spørgsmål 2 bekræftende og spørgsmål 3 besvares således, at det ikke er overladt til de nationale domstole at fastlægge indholdet af begrebet »retmæssig ejer«, skal begrebet så fortolkes således, at et i en medlemsstat hjemmehørende selskab, der under omstændigheder som de i sagen foreliggende modtager udbytter fra et datterselskab i en anden medlemsstat, er »retmæssig ejer« af disse udbytter, således som dette begreb skal forstås efter EU-retten?
 - a) Skal begrebet »retmæssig ejer« herefter forstås som det tilsvarende begreb i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF (rente-/royaltydirektivet), jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4?
 - b) Skal begrebet fortolkes alene under inddragelse af kommentarerne til artikel 10 i modeloverenskomsten af 1977 (punkt 12), eller kan senere kommentarer inddrages ved fortolkningen, herunder de tilføjelser, der er foretaget i 2003 om »gennemstrømningsenheder«, og de tilføjelser, der er foretaget i 2014 om »kontraktuelle og juridiske forpligtelser«?

- c) Hvilken betydning har det for vurderingen af, om udbyttedtageren må anses for »retmæssig ejer«, om udbyttedtageren har haft en kontraktuel eller juridisk forpligtelse til at viderebetale udbyttet til en anden person?
- d) Hvilken betydning har det for vurderingen af, om udbyttedtageren må anses for »retmæssig ejer«, at den forelæggende ret efter en bedømmelse af hovedsagens faktiske omstændigheder måtte finde, at modtageren — uden at have været bundet af en kontraktuel eller juridisk forpligtelse til at videreformidle de modtagne udbytter til en anden person — »substantielt« ikke havde rettighederne til at »bruge og nyde« udbytterne som anført i kommentarerne fra 2014 til modeloverenskomsten af 1977?
5. Såfremt det i sagen lægges til grund, at der foreligger »interne bestemmelser eller overenskomster, som er nødvendige for at hindre svig og misbrug«, jf. direktivets artikel 1, stk. 2, at et udbytte er udloddet fra et selskab (A) hjemmehørende i en medlemsstat til et moderselskab (B) i en anden medlemsstat og derfra er viderebetalt til dettes moderselskab (C), der er hjemmehørende uden for EU/EØS, og som igen har udloddet midlerne til sit moderselskab (D), der ligeledes er hjemmehørende uden for EU/EØS, og som igen har indgået nogen dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem den førstnævnte stat og den stat, hvor C er hjemmehørende, at der mellem den førstnævnte stat og den stat, hvor D er hjemmehørende, er indgået en dobbeltbeskatningsoverenskomst, og at den førstnævnte stat efter denne stats lovgivning derfor ikke ville have krav på kildeskat af udbytte udloddet fra A til D, såfremt D havde været den direkte ejer af A, foreligger der så et misbrug efter direktivet, der bevirker, at B ikke er beskyttet heraf?
6. Såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af artikel 1, stk. 2, i direktiv 90/435/EØF vedrørende et udbytte modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), er artikel 49 TEUF jf. artikel 54, da til hinder for en lovgivning, hvorefter den sidstnævnte medlemsstat beskatter det i den anden medlemsstat hjemmehørende moderselskab af udbyttet, når den pågældende medlemsstat anser hjemmehørende moderselskaber under i øvrigt tilsvarende forhold for at være skattefritaget af sådanne udbytter?
7. Såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af artikel 1, stk. 2, i direktiv 90/435/EØF vedrørende et udbytte modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), og moderselskabet af den sidstnævnte medlemsstat anses som begrænset skattepligtigt i denne medlemsstat af det omhandlede udbytte, er artikel 49 TEUF, jf. artikel 54, da til hinder for en lovgivning, hvorefter den sidstnævnte medlemsstat pålægger den indeholdelsespligtige (datterselskabet) at betale morarenter i tilfælde af forsinket betaling af kildeskattkravet med en højere rentesats, end den morarentesats, som den pågældende medlemsstat tillægger et krav på selskabsskat, som er rejst over for et selskab, der er hjemmehørende i samme medlemsstat?
8. Såfremt Domstolen besvarer spørgsmål 2 bekræftende og spørgsmål 3 besvares således, at det ikke er overladt til de nationale domstole at fastlægge indholdet af begrebet »retmæssig ejer«, og såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) på det grundlag konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af direktiv 90/435/EØF vedrørende et udbytte modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), er sidstnævnte medlemsstat da forpligtet i medfør af direktiv 90/435/EØF eller artikel 4, stk. 3, TEU til at oplyse, hvem medlemsstaten i så fald anser for at være retmæssig ejer?
9. Såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af direktiv 90/435/EØF vedrørende et udbytte modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), er artikel 49 TEUF, jf. artikel 54 alternativt artikel 63 TEUF da isoleret eller samlet set til hinder for en lovgivning,
- a) hvorefter den sidstnævnte medlemsstat pålægger datterselskabet en pligt til at indeholde kildeskat af udbytterne og et ansvar over for det offentlige for ikke-indeholdt kildeskat, når en sådan indeholdelsespligt ikke gælder, hvor moderselskabet er hjemmehørende i medlemsstaten?

b) hvorefter den sidstnævnte medlemsstat beregner sig en morarente af skyldig kildeskat?

Ved besvarelsen af spørgsmål 9 anmodes EU-Domstolen om at inddrage besvarelsen af spørgsmål 6 og 7.

10. I en situation, hvor

1. et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) opfylder betingelsen i direktiv 90/435/EØF om at eje (i 2011) mindst 10 % af aktiekapitalen i et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet),
2. moderselskabet konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af artikel 1, stk. 2, i direktiv 90/435/EØF vedrørende et af datterselskabet udloddet udbytte,
3. moderselskabets (direkte eller indirekte) aktionær(er), der er hjemmehørende i et tredjeland, anses som de(n) retmæssige ejer(e) af det pågældende udbytte,
4. de nævnte (direkte eller indirekte) aktionær(er) ligeledes opfylder det nævnte kapitalkrav,

er artikel 63 TEUF da til hinder for en lovgivning, hvorefter den medlemsstat, hvori datterselskabet er beliggende, foretager en beskatning af det omhandlede udbytte, når den pågældende medlemsstat anser hjemmehørende selskaber, der opfylder kapitalkravet i direktiv 90/435/EØF, dvs. i indkomstårene 2011 ejer mindst 10 % af aktiekapitalen i det udbytteudloddende selskab, for at være skattefritaget af et sådant udbytte?

(¹) Rådets direktiv 90/435/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater.
EFT L 225, s. 6

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 25. februar 2016,
Skatteministeriet mod Y Denmark Aps**

(Sag C-117/16)

(2016/C 270/30)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter

Sagsøger: Skatteministeriet

Sagsøgte: Y Denmark Aps

Præjudicielle spørgsmål

1. Forudsætter en medlemsstats påberåbelse af direktivets (¹) artikel 1, stk. 2, om anvendelsen af interne bestemmelser, som er nødvendige for at hindre svig og misbrug, at den pågældende medlemsstat har vedtaget en specifik national bestemmelse til gennemførelse af direktivets artikel 1, stk. 2, eller at der i national ret findes almindelige bestemmelser eller grundsætninger om svig og misbrug, der kan fortolkes i overensstemmelse med artikel 1, stk. 2?
 - 1.1 Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, kan selskabsskatteovens § 2, stk. 1, litra c, der foreskriver, at »det er en betingelse, at beskatningen af udbyttet skal frafalde ... efter bestemmelserne i direktiv 90/435/EØF om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater«, da anses for en sådan specifik national bestemmelse som omhandlet i direktivets artikel 1, stk. 2?

2. Er en bestemmelse i en mellem to medlemsstater indgået dobbeltbeskatningsoverenskomst, der er udfærdiget i overensstemmelse med OECD's modeloverenskomst, hvorefter beskatningen af udloddet udbytte afhænger af, om udbyttmodtageren anses for den retmæssige ejer af udbyttet, en sådan overenskomstmæssig antimisbrugsbestemmelse, som er omfattet af direktivets artikel 1, stk. 2?
 - 2.1. I bekræftende fald skal udtrykket »overenskomster« i direktivets artikel 1, stk. 2, så fortolkes således, at det har som forudsætning, at medlemsstaten efter sin interne ret kan påberåbe sig dobbeltbeskatningsoverenskomsten til skade for skatteyderen?
3. Såfremt Domstolen besvarer spørgsmål 2 bekræftende, er det da overladt til de nationale domstole at fastlægge indholdet af begrebet »retmæssig ejer«, eller skal begrebet ved anvendelsen af direktiv 90/435/EØF fortolkes således, at der skal anlægges en særlig EU-retlig forståelse af begrebet, der er undergivet EU-Domstolens prøvelse?
4. Såfremt Domstolen besvarer spørgsmål 2 bekræftende og spørgsmål 3 besvares således, at det ikke er overladt til de nationale domstole at fastlægge indholdet af begrebet »retmæssig ejer«, skal begrebet så fortolkes således, at et i en medlemsstat hjemmehørende selskab, der under omstændigheder som de i sagen foreliggende modtager udbytter fra et datterselskab i en anden medlemsstat, er »retmæssig ejer« af disse udbytter, således som dette begreb skal forstås efter EU-retten?
 - a) Skal begrebet »retmæssig ejer« herefter forstås som det tilsvarende begreb i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF (rente-/royaltydirektivet), jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4?
 - b) Skal begrebet fortolkes alene under inddragelse af kommentarerne til artikel 10 i modeloverenskomsten af 1977 (punkt 12), eller kan senere kommentarer inddrages ved fortolkningen, herunder de tilføjelser, der er foretaget i 2003 om »gennemstrømningsenheder«, og de tilføjelser, der er foretaget i 2014 om »kontraktuelle og juridiske forpligtelser«?
 - c) Hvilken betydning har det for vurderingen af, om udbyttmodtageren må anses for »retmæssig ejer«, om udbyttmodtageren har haft en kontraktuel eller juridisk forpligtelse til at viderebetale udbyttet til en anden person?
 - d) Hvilken betydning har det for vurderingen af, om udbyttmodtageren må anses for »retmæssig ejer«, at den forelæggende ret efter en bedømmelse af hovedsagens faktiske omstændigheder måtte finde, at modtageren — uden at have været bundet af en kontraktuel eller juridisk forpligtelse til at videreformidle de modtagne udbytter til en anden person — »substantielt« ikke havde rettighederne til at »bruge og nyde« udbytterne som anført i kommentarerne fra 2014 til modeloverenskomsten af 1977?
5. Såfremt det i sagen lægges til grund, at der foreligger »interne bestemmelser eller overenskomster, som er nødvendige for at hindre svig og misbrug«, jf. direktivets artikel 1, stk. 2, at et udbytte er udloddet fra et selskab (A) hjemmehørende i en medlemsstat til et moderselskab (B) i en anden medlemsstat og derfra er viderebetalt til dettes moderselskab (C), der er hjemmehørende uden for EU/EØS, og som igen har udloddet midlerne til sit moderselskab (D), der ligeledes er hjemmehørende uden for EU/EØS, at der ikke er indgået nogen dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem den førstnævnte stat og den stat, hvor C er hjemmehørende, at der mellem den førstnævnte stat og den stat, hvor D er hjemmehørende, er indgået en dobbeltbeskatningsoverenskomst, og at den førstnævnte stat efter denne stats lovgivning derfor ikke ville have krav på kildeskat af udbytte udloddet fra A til D, såfremt D havde været den direkte ejer af A, foreligger der så et misbrug efter direktivet, der bevirker, at B ikke er beskyttet heraf?
6. Såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af artikel 1, stk. 2, i direktiv 90/435/EØF vedrørende et udbytte modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), er artikel 43 EF, jf. artikel 48, (og/eller artikel 56 EF) da til hinder for en lovgivning, hvorefter den sidstnævnte medlemsstat beskatter det i den anden medlemsstat hjemmehørende moderselskab af udbyttet, når den pågældende medlemsstat anser hjemmehørende moderselskaber under i øvrigt tilsvarende forhold for at være skattefritaget af sådanne udbytter?

7. Såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af artikel 1, stk. 2, i direktiv 90/435/EØF vedrørende et udbytte modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), og moderselskabet af den sidstnævnte medlemsstat anses som begrænset skattepligtigt i denne medlemsstat af det omhandlede udbytte, er artikel 43 EF, jf. artikel 48, (og/eller artikel 56 EF) da til hinder for en lovgivning, hvorefter den sidstnævnte medlemsstat pålægger den indeholdelsespligtige (datterselskabet) at betale morarenter i tilfælde af forsinket betaling af kildeskattekravet med en højere rentesats, end den morarentesats, som den pågældende medlemsstat tillægger et krav på selskabsskat, som er rejst over for et selskab, der er hjemmehørende i samme medlemsstat?
8. Såfremt Domstolen besvarer spørgsmål 2 bekræftende og spørgsmål 3 besvares således, at det ikke er overladt til de nationale domstole at fastlægge indholdet af begrebet »retmæssig ejer«, og såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) på det grundlag konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af direktiv 90/435/EØF vedrørende et udbytte modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), er sidstnævnte medlemsstat da forpligtet i medfør af direktiv 90/435/EØF eller artikel 10 EF til at oplyse, hvem medlemsstaten i så fald anser for at være retmæssig ejer?
9. Såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af direktiv 90/435/EØF vedrørende et udbytte modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), er artikel 43 EF, jf. artikel 48 (alternativt artikel 56 EF) da isoleret eller samlet set til hinder for en lovgivning,
- a) hvorefter den sidstnævnte medlemsstat pålægger datterselskabet en pligt til at indeholde kildeskat af udbytte og et ansvar over for det offentlige for ikke-indeholdt kildeskat, når en sådan indeholdelsespligt ikke gælder, hvor moderselskabet er hjemmehørende i medlemsstaten?
- b) hvorefter den sidstnævnte medlemsstat beregner sig en morarente af skyldig kildeskat?

Ved besvarelsen af spørgsmål 9 anmodes EU-Domstolen om at inddrage besvarelsen af spørgsmål 6 og 7.

10. I en situation, hvor

1. et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) opfylder betingelsen i direktiv 90/435/EØF om at eje (i 2005 og 2006) mindst 20 % af aktiekapitalen i et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet),
2. moderselskabet konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af artikel 1, stk. 2, i direktiv 90/435/EØF vedrørende et af datterselskabet udloddet udbytte,
3. moderselskabets (direkte eller indirekte) aktionær(er), der er hjemmehørende i et tredjeland, anses som de(n) retmæssige ejer(e) af det pågældende udbytte,
4. de nævnte (direkte eller indirekte) aktionær(er) ligeledes opfylder det nævnte kapitalkrav,

er artikel 56 EF da til hinder for en lovgivning, hvorefter den medlemsstat, hvori datterselskabet er beliggende, foretager en beskatning af det omhandlede udbytte, når den pågældende medlemsstat anser hjemmehørende selskaber, der opfylder kapitalkravet i direktiv 90/435/EØF, dvs. i indkomstårene 2005 og 2006 ejer mindst 20 % af aktiekapitalen i det udbytteudloddende selskab (15 % i 2007 og 2008 og 10 % herefter), for at være skattefritaget af et sådant udbytte?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 90/435/EØF af 23. juli 1990 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater.
EFT L 225, s. 6

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 25. februar 2016, X
Denmark A/S mod Skatteministeriet**

(Sag C-118/16)

(2016/C 270/31)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter

Sagsøger: X Denmark A/S

Sagsøgte: Skatteministeriet

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF ⁽¹⁾, jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4, fortolkes således, at et i en medlemsstat hjemmehørende selskab, der er omfattet af direktivets artikel 3, og som under omstændigheder som de i sagen foreliggende modtager renter fra et datterselskab i en anden medlemsstat, er »retmæssig ejer« af disse renter i direktivets forstand?
 - 1.1. Skal begrebet »den retmæssige ejer« i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF, jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4, fortolkes i overensstemmelse med det tilsvarende begreb i artikel 11 i modeloverenskomsten af 1977?
 - 1.2. Hvis spørgsmål 1.1. besvares bekræftende, skal begrebet da fortolkes alene under inddragelse af kommentarerne til artikel 11 i modeloverenskomsten af 1977 (punkt 8), eller kan senere kommentarer inddrages ved fortolkningen, herunder de tilføjelser, der er foretaget i 2003 om »gennemstrømningsenheder« (punkt 8.1, nu punkt 10.1), og de tilføjelser, der er foretaget i 2014 om »kontraktuelle og juridiske forpligtelser« (punkt 10.2)?
 - 1.3. Hvis 2003-kommentarerne kan inddrages ved fortolkningen, er det da en betingelse for at anse et selskab for ikke at være »retmæssig ejer« i direktiv 2003/49/EF's forstand, at der er sket faktisk gennemstrømning af midler til de personer, der af den stat, hvor rentebetaleren er hjemmehørende, anses som »de retmæssige ejere« af de pågældende renter, og — i givet fald — er det da yderligere en betingelse, at den faktiske gennemstrømning sker i en tidsmæssig nær tilknytning til rentebetalingen, og/eller at den sker som rentebetalinger?
 - 1.3.1. Hvilken betydning har det i denne forbindelse, om der er anvendt egenkapitalmidler til udlånet, om de pågældende renter tilskrives hovedstolen (»oprulles«), om rentemodtageren efterfølgende har ydet et koncernbidrag til sit i samme stat hjemmehørende moderselskab med henblik på at opnå en skattemæssig resultatudjævning efter de i den pågældende stat gældende regler herom, om de pågældende renter efterfølgende er konverteret til egenkapital i det låntagende selskab, om rentemodtageren har haft en kontraktuel eller juridisk forpligtelse til at viderebetale renterne til en anden person, og om den væsentligste del af de personer, der af den stat, hvor rentebetaleren er hjemmehørende, anses som de »retmæssige ejere« af renterne, er hjemmehørende i andre medlemsstater eller øvrige stater, med hvilke Danmark har indgået en dobbeltbeskatningsoverenskomst, så der ikke efter den danske skattelovgivning ville være grundlag for at opkræve kildeskat, såfremt de nævnte personer havde været långivere og dermed havde modtaget renterne direkte?
 - 1.4. Hvilken betydning har det for vurderingen af, om rentemodtageren må anses for en »retmæssig ejer« i direktivets forstand, at den forelæggende ret efter en bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder måtte finde, at modtageren — uden at være bundet af en kontraktuel eller juridisk forpligtelse til at videreformidle de modtagne renter til en anden person — »substantielt« ikke havde rettighederne til at »bruge og nyde« renterne som anført i kommentarerne fra 2014 til model overenskomsten af 1977?

2. Forudsætter en medlemsstats påberåbelse af direktivets artikel 5, stk. 1, om anvendelsen af nationale bestemmelser til bekæmpelse af svig eller misbrug, eller direktivets artikel 5, stk. 2, at den pågældende medlemsstat har vedtaget en specifik national bestemmelse til gennemførelse af direktivets artikel 5, eller at der i national ret findes almindelige bestemmelser eller grundsætninger om svig, misbrug og skatteunddragelse, der kan fortolkes i overensstemmelse med artikel 5?
 - 2.1. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, kan selskabsskatteovens § 2, stk. 2, litra d, der foreskriver, at den begrænsede skattepligt af renteindtægter ikke omfatter »renter, hvis beskatningen af renterne skal frafaldes ... efter direktiv 2003/49/EF om en fælles ordning for beskatning af renter og royalties, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater«, da anses for en sådan specifik national bestemmelse som omhandlet i direktivets artikel 5?
3. Er en bestemmelse i en mellem to medlemsstater indgået dobbeltbeskatningsoverenskomst, der er udfærdiget i overensstemmelse med OECD's model overenskomst, hvorefter beskatningen af renter afhænger af, om rentemodtageren anses for den retmæssige ejer af renterne, en sådan overenskomstmæssig anti-misbrugsbestemmelse, som er omfattet af direktivets artikel 5?
4. Udgør det et misbrug mv. efter direktiv 2003/49/EF, såfremt der i den medlemsstat, hvor rentebetaleren er hjemmehørende, er skattemæssigt fradrag for renter, mens der ikke sker beskatning af renterne i den medlemsstat, hvor rentemodtageren er hjemmehørende?
5. Er et selskab, der er hjemmehørende i Luxembourg, og dér selskabsretligt stiftet og registreret som et »société en commandite par actions« (S.C.A.), og samtidig er kvalificeret som et »société d'investissement en capital à risque« (SICAR) under den luxembourgske lov af 15. juni 2004 om »société d'investissement en capital à risque« omfattet af direktiv 2003/49/EF?
 - 5.1. Såfremt spørgsmål 5 besvares bekræftende, kan et luxembourgsk »S.C.A., SICAR« da være »retmæssig ejer« af en rente efter direktiv 2003/49/EF, selv om den medlemsstat, i hvilken det rentebetalende selskab er hjemmehørende, efter sin interne ret anser det pågældende selskab for en skattetransparent enhed?
 - 5.2. Såfremt spørgsmål 1 besvares benægtende, således at det rentemodtagende selskab ikke anses for »retmæssig ejer« af de omhandlede renter, kan det af sagen omhandlede S.C.A., SICAR, i så fald og under omstændigheder som de i sagen foreliggende anses som »retmæssig ejer« af de af sagen omhandlede renter i direktivets forstand?
6. Er en medlemsstat, der ikke vil anerkende, at et selskab i en anden medlemsstat er retmæssig ejer af renter, og som gør gældende, at selskabet i den anden medlemsstat er et såkaldt kunstigt gennemstrømningsselskab, forpligtet i medfør af direktiv 2003/49/EF eller artikel 10 EF til at oplyse, hvem medlemsstaten i så fald anser for at være retmæssige ejer?
7. Såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af direktiv 2003/49/EF vedrørende renter modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), og moderselskabet af den sidstnævnte medlemsstat anses som begrænset skattepligtigt i denne medlemsstat af de omhandlede renter, er artikel 43 EF, jf. artikel 48, da til hinder for en lovgivning, hvorefter den sidstnævnte medlemsstat pålægger den indeholdelsespligtige (datterselskabet) at betale morarenter i tilfælde af forsinket betaling af kildeskattekravet med en højere rentesats end den morarentesats, som den pågældende medlemsstat tillægger et krav på selskabsskat (der bl.a. omfatter renteindtægter), som er rejst over for et selskab, der er hjemmehørende i samme medlemsstat?

8. Såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af direktiv 2003/49/EF vedrørende renter modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), og moderselskabet af den sidstnævnte medlemsstat anses som begrænset skattepligtigt i denne medlemsstat af de omhandlede renter, er artikel 43 EF, jf. artikel 48 (alternativt artikel 56 EF), da isoleret eller samlet set til hinder for en lovgivning,
- a) hvorefter den sidstnævnte medlemsstat pålægger rentebetaleren en pligt til at indeholde kildeskat af renterne og et ansvar over for det offentlige for ikke-indeholdt kildeskat, når en sådan indeholdelsespligt ikke gælder, hvor rentemodtageren er hjemmehørende i sidstnævnte medlemsstat?
- b) hvorefter et moderselskab i sidstnævnte medlemsstat ikke ville være undergivet et krav om acontobetaling af selskabsskat i de første to indkomstår, men først skulle betale selskabsskat på et senere tidspunkt end forfaldstidspunktet for kildeskatter?

Ved besvarelsen af spørgsmål 8 anmodes EU-Domstolen om at inddrage besvarelsen af spørgsmål 7.

(¹) Rådets direktiv 2003/49/EF af 3. juni 2003 om en fælles ordning for beskattning af renter og royalties, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater.
EUT L 157, s. 49

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 25. februar 2016, C Danmark I mod Skatteministeriet

(Sag C-119/16)

(2016/C 270/32)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter

Sagsøger: C Danmark I

Sagsøgte: Skatteministeriet

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF (¹), jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4, fortolkes således, at et i en medlemsstat hjemmehørende selskab, der er omfattet af direktivets artikel 3, og som under omstændigheder som de i sagen foreliggende modtager renter fra et datterselskab i en anden medlemsstat, er »retmæssig ejer« af disse renter i direktivets forstand?
- 1.1. Skal begrebet »den retmæssige ejer« i artikel 1, stk. 1, i direktiv 2003/49/EF, jf. samme direktivs artikel 1, stk. 4, fortolkes i overensstemmelse med det tilsvarende begreb i artikel 11 i modeloverenskomsten af 1977?
- 1.2. Hvis spørgsmål 1.1. besvares bekræftende, skal begrebet da fortolkes alene under inddragelse af kommentarerne til artikel 11 i model overenskomsten af 1977 (punkt 8), eller kan senere kommentarer inddrages ved fortolkningen, herunder de tilføjelser, der er foretaget i 2003 om »gennemstrømningsenheder« (punkt 8.1, nu punkt 10.1), og de tilføjelser, der er foretaget i 2014 om »kontraktuelle og juridiske forpligtelser« (punkt 10.2)?

- 1.3. Hvis 2003-kommentarerne kan inddrages ved fortolkningen, er det da en betingelse for at anse et selskab for ikke at være »retmæssig ejer« i direktiv 2003/49/EF's forstand, at der er sket faktisk gennemstrømning af midler til de personer, der af den stat, hvor rentebetaleren er hjemmehørende, anses som »de retmæssige ejere« af de pågældende renter, og — i givet fald — er det da yderligere en betingelse, at den faktiske gennemstrømning sker i en tidsmæssig nær tilknytning til rentebetalingen, og/eller at den sker som rentebetalinger?
- 1.3.1. Hvilken betydning har det i denne forbindelse, om der er anvendt egenkapitalmidler til udlånet, om de pågældende renter tilskrives hovedstolen (»oprulles«), om rentemodtageren efterfølgende har ydet et koncernbidrag til sit i samme stat hjemmehørende moderselskab med henblik på at opnå en skattemæssig resultatudjævning efter de i den pågældende stat gældende regler herom, om de pågældende renter efterfølgende er konverteret til egenkapital i det låntagende selskab, om rentemodtageren har haft en kontraktuel eller juridisk forpligtelse til at viderebetale renterne til en anden person, og om den væsentligste del af de personer, der af den stat, hvor rentebetaleren er hjemmehørende, anses som de »retmæssige ejere« af renterne, er hjemmehørende i andre medlemsstater eller øvrige stater, med hvilke Danmark har indgået en dobbeltbeskatningsoverenskomst, så der ikke efter den danske skattelovgivning ville være grundlag for at opkræve kildeskat, såfremt de nævnte personer havde været långivere og dermed havde modtaget renterne direkte?
- 1.4. Hvilken betydning har det for vurderingen af, om rentemodtageren må anses for en »retmæssig ejer« i direktivets forstand, at den forelæggende ret efter en bedømmelse af sagens faktiske omstændigheder måtte finde, at modtageren — uden at have været bundet af en kontraktuel eller juridisk forpligtelse til at videreformidle de modtagne renter til en anden person — »substantielt« ikke havde rettighederne til at »bruge og nyde« renterne som anført i kommentarerne fra 2014 til modeloverenskomsten af 1977?
2. Forudsætter en medlemsstats påberåbelse af direktivets artikel 5, stk. 1, om anvendelsen af nationale bestemmelser til bekæmpelse af svig eller misbrug, eller direktivets artikel 5, stk. 2, at den pågældende medlemsstat har vedtaget en specifik national bestemmelse til gennemførelse af direktivets artikel 5, eller at der i national ret findes almindelige bestemmelser eller grundsætninger om svig, misbrug og skatteunddragelse, der kan fortolkes i overensstemmelse med artikel 5?
- 2.1. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, kan selskabsskatteovens § 2, stk. 2, litra d, der foreskriver, at den begrænsede skattepligt af renteindtægter ikke omfatter »renter, hvis beskatningen af renterne skal frafalde ... efter direktiv 2003/49/EF om en fælles ordning for beskatning af renter og royalties, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater«, da anses for en sådan specifik national bestemmelse som omhandlet i direktivets artikel 5?
3. Er en bestemmelse i en mellem to medlemsstater indgået dobbeltbeskatningsoverenskomst, der er udfærdiget i overensstemmelse med OECD's modeloverenskomst, hvorefter beskatningen af renter afhænger af, om rentemodtageren anses for den retmæssige ejer af renterne, en sådan overenskomstmæssig anti-misbrugsbestemmelse, som er omfattet af direktivets artikel 5?
4. Er en medlemsstat, der ikke vil anerkende, at et selskab i en anden medlemsstat er retmæssig ejer af renter, og som gør gældende, at selskabet i den anden medlemsstat er et såkaldt kunstigt gennemstrømningsselskab, forpligtet i medfør af direktiv 2003/49/EF eller artikel 10 EF til at oplyse, hvem medlemsstaten i så fald anser for at være retmæssige ejer?
5. Såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af direktiv 2003/49/EF vedrørende renter modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), og moderselskabet af den sidstnævnte medlemsstat anses som begrænset skattepligtigt i denne medlemsstat af de omhandlede renter, er artikel 43 EF, jf. artikel 48, da til hinder for en lovgivning, hvorefter den sidstnævnte medlemsstat pålægger den indeholdelsespligtige (datterselskabet) at betale morarenter i tilfælde af forsinket betaling af kildeskattekravet med en højere rentesats end den morarentesats, som den pågældende medlemsstat tillægger et krav på selskabsskat (der bl.a. omfatter renteindtægter), som er rejst over for et selskab, der er hjemmehørende i samme medlemsstat?

6. Såfremt et i en medlemsstat hjemmehørende selskab (moderselskabet) konkret ikke anses for at være fritaget for kildeskat i medfør af direktiv 2003/49/EF vedrørende renter modtaget fra et i en anden medlemsstat hjemmehørende selskab (datterselskabet), og moderselskabet af den sidstnævnte medlemsstat anses som det skattesubjekt, der er begrænset skattepligtigt i denne medlemsstat af de omhandlede renter, er artikel 43 EF, jf. artikel 48 (alternativt artikel 56 EF), da isoleret eller samlet set til hinder for en lovgivning,
- a) hvorefter den sidstnævnte medlemsstat pålægger rentebetaleren en pligt til at indeholde kildeskat af renterne og et ansvar over for det offentlige for ikke-indeholdt kildeskat, når en sådan indeholdelsespligt ikke gælder, hvor rentemodtageren er hjemmehørende i sidstnævnte medlemsstat?
- b) hvorefter et moderselskab i sidstnævnte medlemsstat ikke ville være blevet undergivet krav om acontobetalinger af selskabsskat i de første to indkomstår, men først skulle betale selskabsskat på et betydeligt senere tidspunkt end forfaldstidspunktet for kildeskatter?

Ved besvarelsen af spørgsmål 6 anmodes EU-Domstolen om at inddrage besvarelsen af spørgsmål 5.

(¹) Rådets direktiv 2003/49/EF af 3. juni 2003 om en fælles ordning for beskatning af renter og royalties, der betales mellem associerede selskaber i forskellige medlemsstater.
EUT L 157, s. 49

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Berlin (Tyskland) den 5. april 2016 —
Romano Pisciotti mod Forbundsrepublikken Tyskland**

(Sag C-191/16)

(2016/C 270/33)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Berlin

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Romano Pisciotti

Sagsøgt: Forbundsrepublikken Tyskland

Præjudicielt/Præjudicielle spørgsmål

1. a) Er udleveringsforretninger mellem en medlemsstat og et tredjeland et forhold, der uafhængigt af det konkrete tilfælde aldrig henhører under traktaternes materielle anvendelsesområde, således at det EU-retlige forbud mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF ikke skal tages i betragtning ved en (ordret) anvendelse af en forfatningsmæssig regel (her: artikel 16, stk. 2, første punktum, i Grundgesetz [den tyske forfatning, herefter »GG«]), der kun forbyder udlevering af egne statsborgere til tredjelande?
- b) Såfremt dette spørgsmål skal besvares bekræftende: Skal spørgsmål 1 besvares anderledes, hvis udleveringsforretningen mellem en medlemsstat og Amerikas Forenede Stater falder ind under udleveringsaftalen mellem Den Europæiske Union og Amerikas Forenede Stater?

- 2) I det omfang anvendelsen af traktaterne ikke på forhånd er udelukket med hensyn til medlemsstaternes udleveringsforretninger med Amerikas Forenede Stater:

Skal artikel 18, stk. 1, TEUF og Domstolens hertil relevante praksis fortolkes således, at en medlemsstat på uberettiget vis handler i strid med forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF, hvis den på grundlag af en forfatningsmæssig regel (her: GG's artikel 16, stk. 2, første punktum) i forbindelse med begæring om udlevering fra tredjelands behandler egne statsborgere og statsborgere fra andre EU-medlemsstater forskelligt, idet den kun udleverer de sidstnævnte?

- 3) Såfremt det i de ovenfor nævnte tilfælde besvares bekræftende, at der foreligger en tilsidesættelse af det generelle forbud mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF:

Skal Domstolens praksis forstås således, at der i et tilfælde som det foreliggende, hvor der forud for den kompetente myndigheds udleveringstilladelse obligatorisk skal foretages en legalitetskontrol ved en retslig procedure, hvis konklusion imidlertid kun er bindende for myndigheden, såfremt udleveringen erklæres for ulovlig, allerede i forbindelse med en simpel tilsidesættelse af forbuddet mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF kan foreligge en kvalificeret tilsidesættelse, eller er en åbenbar tilsidesættelse påkrævet?

- 4) Såfremt en åbenbar tilsidesættelse ikke er påkrævet:

Skal Domstolens praksis fortolkes således, at det må afvises, at der foreligger en tilstrækkelig kvalificeret tilsidesættelse i et tilfælde som det foreliggende, allerede såfremt den nationale øverste udøvende myndighed, når der ikke findes nogen retspraksis fra Domstolens side vedrørende den konkrete situation i sagen (her: den materielle anvendelse af det generelle forbud mod forskelsbehandling i artikel 18, stk. 1, TEUF i forbindelse med medlemsstaternes udleveringsforretninger med Amerikas Forenede Stater), som begrundelse for dens afgørelse kan henvise til overensstemmelsen med tidligere afgørelser truffet af nationale retter i samme sag?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale ordinario di Torino (Italien) den 12. maj 2016 — VCAST Limited mod R.T.I. SpA

(Sag C-265/16)

(2016/C 270/34)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale ordinario di Torino

Parter i hovedsagen

Sagsøger: VCAST Limited

Sagsøgt: R.T.I. SpA

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en national lovgivning, som forbyder en erhvervsdrivende til privatpersoner at udbyde såkaldte *cloud computing*-tjenester til fjernstyret videooptagelse med henblik på privatkopiering af ophavsretligt beskyttede værker, via den erhvervsdrivendes aktive medvirken i forbindelse med optagelse og uden rettighedshaverens samtykke, forenelig med fællesskabsretten — og i særdeleshed artikel 5, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet ⁽¹⁾ (og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8.6.2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel ⁽²⁾, i det indre marked og traktaten)?

- 2) Er en national lovgivning, hvorefter en erhvervsdrivende til privatpersoner kan udbyde såkaldte *cloud computing*-tjenester til fjernstyret videooptagelse med henblik på privatkopiering af ophavsretligt beskyttede værker, selv om dette indebærer en aktiv medvirken fra den erhvervsdrivende side i forbindelse med optagelse, herunder også uden rettighedshaverens samtykke, mod en fast kompensation til rettighedshaveren, idet den erhvervsdrivende i det væsentlige omfattes af en tvangslicensordning, forenelig med EU-retten — og i særdeleshed artikel 5, stk. 2, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 om harmonisering af visse aspekter af ophavsret og beslægtede rettigheder i informationssamfundet (og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8.6.2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked og traktaten)?

⁽¹⁾ EFT L 167, s. 10.

⁽²⁾ »Direktivet om elektronisk handel«, EFT L 178, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Helsingin hallinto-oikeus (Finland) den 25. maj 2016 — A Oy

(Sag C-292/16)

(2016/C 270/35)

Processprog: finsk

Den forelæggende ret

Helsingin hallinto-oikeus

Parter i hovedsagen

Sagsøger: A Oy

Procesdeltagere: Veronsaajien oikeudenvallontayksikkö og Verohallinto

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 49 TEUF til hinder for en finsk bestemmelse, hvorefter der i en situation, hvor et hjemmehørende selskab afhænder aktiver i et driftssted, som er beliggende i en anden EU-medlemsstat, i form af tilførsel af en virksomhed til et selskab med hjemsted i denne stat, og til gengæld herfor modtager nye andele, straks foretages beskatning af overførslen af aktiverne i det år, hvor overførslen finder sted, hvorimod beskatningen i en tilsvarende national situation først sker på tidspunktet for realiseringen?
- 2) Er der tale om en indirekte eller direkte forskelsbehandling, hvis Finland foretager beskatningen straks i det år, hvor overførslen af bedriften finder sted, før gevinsten er realiseret, og i nationale situationer først på tidspunktet for realiseringen?
- 3) Såfremt første og andet spørgsmål besvares bekræftende, kan begrænsningen af etableringsfriheden da være berettiget af grunde som tvingende almene hensyn eller opretholdelse af den nationale beskatningsret? Er den forbudte begrænsning forenelig med proportionalitetsprincippet?

Appel iværksat den 26. maj 2016 af Europa-Kommissionen til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 16. marts 2016 i sag T-586/14, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd mod Europa-Kommissionen

(Sag C-301/16 P)

(2016/C 270/36)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Europa-Kommissionen (ved T. Maxian Rusche og L. Flynn, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 16. marts 2016 i sag T-586/14 Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd mod Kommissionen, meddelt Kommissionen den 17. marts 2016, ophæves.
- Første led af det første anbringende fremsat i første instans forkastes som ugrundet.
- Sagen hjemvises til Retten for så vidt angår andet led af det første anbringende og andet til fjerde anbringende fremsat i første instans.
- Afgørelsen om sagens omkostninger i første instans og under appelsagen udsættes.

Anbringender og væsentligste argumenter

Kommissionen fastholder, at den appellerede dom skal ophæves af følgende grunde:

For det første har Retten foretaget en ukorrekt fortolkning af begrebet »overført fra det tidligere ikke-markedsøkonomiske system« i artikel 2, stk.7, litra c), tredje led, i Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 ⁽¹⁾ om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab. Dette anbringende omfatter fem led:

- Første led: Foranstaltninger til gennemførelse af femårsplanen er overført fra det tidligere ikke-markedsøkonomiske system
- Andet led: Støtte af strategiske erhvervssektorer (»udvælgelse af vindere«) udgør ikke et lovligt formål i en markedsøkonomi
- Tredje led: Støtte i en markedsøkonomi kan ikke konstant tilpasses, men er knyttet til en investering
- Fjerde led: De undersøgte foranstaltninger kan ikke sammenlignes med ulovlig og uforenelig statsstøtte konstateret i Unionen
- Femte led: ukorrekt fortolkning af begrebet »ikke-markedsøkonomisk system«

For det andet er dommen behæftet med en begrundelsesmangel og en selvmodsigende begrundelse.

For det tredje har Retten begået en række processuelle uregelmæssigheder:

- Første led: Retten har truffet afgørelse om et spørgsmål, med hensyn til hvilket den ikke har jurisdiktion (*ultra vires*), har tilsidesat princippet om, at parterne definerer sagens genstand, og har tilsidesat artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 44, stk. 1 og artikel 48, stk. 2, i Rettens procesreglement i den udgave, som var gældende på tidspunktet for anlæggelsen i sagen i første instans.
- Andet led: Kommissionen er ikke blevet hørt med hensyn til den angivelige sammenlignelighed af statsstøtten nævnt i de domme, der er nævnt i præmis 66, med de undersøgte foranstaltninger.
- Tredje led: Retten har ikke besvaret Kommissionens argumenter vedrørende definitionen af »ikke-markedsøkonomisk system«.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1225/2009 af 30.11.2009 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Det Europæiske Fællesskab (EUT L 343, s. 51).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) (Det Forenede Kongerige) den 30. maj 2016 — American Express Co. mod Lords Commissioners of Her Majesty's Treasury

(Sag C-304/16)

(2016/C 270/37)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: American Express Co.

Sagsøgte: Lords Commissioners of Her Majesty's Treasury, Diners Club International Limited og MasterCard Europe S.A.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Finder kravet i artikel 1, stk. 5, og artikel 2, nr. 18), i forordning (EU) nr. 2015/751 ⁽¹⁾ (herefter »IGF«), hvorefter en betalingskortordning med tre parter, der udsteder kortbaserede betalingsinstrumenter sammen med en partner under samme varemærke eller gennem en agent, anses for at være en betalingskortordning med fire parter, kun anvendelse, for så vidt som denne co-brandingpartner eller agent handler som »udsteder« i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 2, stk. 2, i og 29. betragtning til IGF (nemlig når partneren eller agenten har en aftale med betaleren i medfør af hvilken, vedkommende stiller et betalingsinstrument til rådighed med henblik på at initiere og behandle betalerens kortbaserede betalingstransaktioner)?
- 2) Hvis svaret på det første spørgsmål er »nej«, er IGF's artikel 1, stk. 5, og artikel 2, nr. 18), da ugyldige, for så vidt som de bestemmer, at sådanne ordninger anses for at være betalingskortordninger med fire parter, på grund af:
 - a) en manglende begrundelse i overensstemmelse med artikel 296 TEUF

- b) åbenbart urigtigt skøn og/eller
- c) tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/751 af 29.4.2015 om interbankgebyrer for kortbaserede betalings-transaktioner (EUT L 123, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Det Forenede Kongerige) den 30. maj 2016 — Avon Cosmetics Ltd mod The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sag C-305/16)

(2016/C 270/38)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Avon Cosmetics Ltd

Sagsøgt: The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Når en direkte sælger sælger varer (herefter »artikler, der anvendes til salgsfremme») til uregistrerede forhandlere, eller den uregistrerede forhandler køber varer og tjenesteydelser fra tredjemænd (herefter »varer og tjenesteydelser fra tredjemand»), som i begge tilfælde anvendes af de uregistrerede forhandlere til at støtte deres erhvervsvirksomhed med salg af andre varer, som også købes af den direkte sælger, og som er genstand for de administrative ordninger, der er indført i medfør af en fravigelse, som senest er bemyndiget ved Rådets beslutning af 24. maj 1989 (89/534/EØF ⁽¹⁾) (herefter »fravigelsen»), krænker de relevante bemyndigelser, der gennemfører lovgivning og/eller administrative ordninger, da nogen relevante EU-retlige bestemmelser og/eller principper, for så vidt som de pålægger den direkte sælger at afregne udgående moms af de uregistrerede forhandleres salgspris for de andre varer uden fradrag for den moms, som den uregistrerede forhandler har betalt for sådanne artikler, der anvendes til salgsfremme, og/eller varer og tjenesteydelser fra tredjemand?
- 2) Havde Det Forenede Kongerige en pligt til at underrette Kommissionen, da det anmodede Rådet om fravigelsen, om, at uregistrerede forhandlere afholdt moms på salg af artikler, der anvendes til salgsfremme, og/eller varer og tjenesteydelser fra tredjemand, som de anvendte i deres erhvervsvirksomhed, og at der derfor burde foretages en tilpasning af fravigelsen, der afspejlede denne ikke-refunderbare indgående moms eller for meget betalte udgående moms?
- 3) Såfremt svaret på spørgsmål 1 og/eller 2 ovenfor er bekræftende:
 - (a) Kan og bør nogen af de relevante bemyndigelser, den relevante gennemførelseslovgivning eller de relevante administrative ordninger fortolkes således, at der tages højde for enten (i) ikke-refunderbar moms på artikler, der anvendes til salgsfremme, eller varer og tjenesteydelser fra tredjemand, som anvendes af uregistrerede forhandlere med henblik på deres erhvervsvirksomhed, og som afholdes af sådanne uregistrerede forhandlere, ELLER (ii) moms, der overstiger den afgift, som Her Majesty's Revenue & Customs er blevet unddraget, ELLER (iii) den potentielle illoyale konkurrence, der opstår mellem direkte sælgere, deres uregistrerede forhandlere og virksomheder, der ikke foretager direkte salg.

(b) Hvorvidt:

- (i) bemyndigelsen af Det Forenede Kongeriges fravigelse af artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a), var ulovlig.
- (ii) en fravigelse af artikel 17 i er nødvendig sammen med en fravigelse af artikel 11, punkt A, stk. 1, litra a). Hvis det er tilfældet, handlede Det Forenede Kongerige da ulovligt ved at undlade at anmode Kommissionen eller Rådet om at bemyndige fravigelsen af artikel 17.
- (iii) Det Forenede Kongerige handler ulovligt ved at undlade at forvalte moms på en sådan måde, at direkte sælgere gives mulighed for at kræve godtgørelse for moms på enten artikler, der anvendes til salgsfremme, eller varer og tjenesteydelser fra tredjemand afholdt af uregistrerede forhandlere med henblik på deres erhvervsvirksomhed.
- (iv) alle eller nogle dele af de relevante bemyndigelser, den relevante gennemførelseslovgivning eller de relevante administrative ordninger derfor er ugyldige og/eller ulovlige.

(c) Hvorvidt den hensigtsmæssige løsning er, at Den Europæiske Unions Domstol eller den nationale ret:

- (i) påbyder, at medlemsstaten skal gennemføre fravigelsen i national ret ved at indføre en passende tilpasning af enhver (a) ikke-refunderbar moms på artikler, der anvendes til salgsfremme, eller varer og tjenesteydelser fra tredjemand, som anvendes af uregistrerede forhandlere med henblik på deres erhvervsvirksomhed, og som afholdes af sådanne uregistrerede forhandlere, (b) moms, der overstiger den afgift, som Her Majesty's Revenue & Customs er blevet unddraget, ELLER (iii) den potentielle illoyale konkurrence, der opstår mellem direkte sælgere, deres uregistrerede forhandlere og virksomheder, der ikke foretager direkte salg, eller
- (ii) erklærer, at bemyndigelsen af fravigelsen og dermed selve fravigelsen er ugyldig, eller
- (iii) erklærer, at den nationale lovgivning er ugyldig,
- (iv) erklærer, at påbudsmeddelelsen er ugyldig, eller
- (v) erklærer, at Det Forenede Kongerige har pligt til at anmode om bemyndigelse af en yderligere fravigelse for at kunne indføre en passende tilpasning af (a) ikke-refunderbar moms på artikler, der anvendes til salgsfremme, eller varer og tjenesteydelser fra tredjemand, som anvendes af uregistrerede forhandlere med henblik på deres erhvervsvirksomhed, og som afholdes af sådanne uregistrerede forhandlere, (b) moms, der overstiger den afgift, som Her Majesty's Revenue & Customs er blevet unddraget, ELLER (iii) den potentielle illoyale konkurrence, der opstår mellem direkte sælgere, deres uregistrerede forhandlere og virksomheder, der ikke foretager direkte salg.

4) I henhold til artikel 27 i (artikel 395 i [direktiv 2006/112]) skal »[moms]svig eller [-]unddragelse« da beregnes som medlemsstatens netto-momstab (under hensyn til både den betalte udgående moms og den indgående moms, der er refunderbar i det system, som medfører momssvig eller — unddragelse) eller medlemsstatens brutto-momstab (kun under hensyn til den udgående moms i det system, som medfører momssvig eller -unddragelse)?

⁽¹⁾ Rådets beslutning af 24.5.1989 om bemyndigelse til Det Forenede Kongerige til på visse leverancer til ikke-afgiftspligtige handlende at anvende en foranstaltning, der fraviger artikel 11, litra A, nr. 1, litra a), i sjette direktiv 77/388/EØF om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter (EFT L 280, s. 54).

Appel iværksat den 8. juni 2016 af Eurallumina SpA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Første Udvidede Afdeling) den 22. april 2016 i forenede sager T-60/06 RENV II og T-62/06 RENV II, Den Italienske Republik og Eurallumina SpA mod Europa-Kommissionen

(Sag C-323/16 P)

(2016/C 270/39)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Eurallumina SpA (ved solicitor L. Martin Alegi, A. Stratakis og L. Philippou)

De andre parter i appelsagen: Den Italienske Republik og Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves.
- Beslutningen ophæves ⁽¹⁾, for så vidt som Den Italienske Republik heri pålægges at tilbagesøge støtten.
- Subsidiært hjemvises sagen til Retten.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har fremsat et enkelt anbringende, som er opdelt i tre led og vedrører en tilsidesættelse af EU-retten, herunder især en tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af berettigede forventninger og en mangelfuld begrundelse. Appellantens specifikke anbringender er som følger:

1. Retten begik en retlig fejl, da den fortolkede dom af 10. december 2013 således, at den anså sig for at være forpligtet til at lægge til grund, at offentliggørelsen af procedurans indledning den 2. februar 2002 bragte Eurallumina's berettigede forventninger til ophør.
2. Som følge af denne fejl opfyldte Retten ikke selve formålet med sagens hjemvisning og undlod at undersøge Eurallumina's argumenter vedrørende opretholdelsen af selskabets berettigede forventninger eller vurderede dem urigtigt inden for rammerne af de urigtige retsfor skrifter.
3. Selv ved anvendelsen af de urigtige retsfor skrifter begik Retten en retlig fejl ved at fastslå, at Kommissionens væsentlige forsinkelser i gennemførelsen af undersøgelsen ikke kunne have givet anledning til berettigede forventninger hos Eurallumina, som forhindrede støttens tilbagesøgning.
4. Retten anlagde en urigtig fortolkning af direktiv 2003/96 ⁽²⁾ contra legem, i strid med EU-retten og principperne for fortolkningen heraf.
5. Retten begik en retlig fejl ved at forkaste Eurallumina's argumenter vedrørende selskabets investeringer i sin sardiske fabrik.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning 2006/323/EF af 7.12.2005 om den punktafgiftsfritagelse for mineralolie anvendt som brændstof til produktion af aluminiumoxid i Gardanne, i Shannon-regionen og på Sardinien, som henholdsvis Frankrig, Irland og Italien har indført (meddelt under nummer K(2005) 4436) (EUT L 119, s. 12).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2003/96/EF af 27.10.2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet (EUT L 283, s. 51).

RETTE

Rettens dom af 9. juni 2016 — Magic Mountain Kletterhallen m.fl. mod Kommissionen

(Sag T-162/13) ⁽¹⁾

(Statsstøtte — støtte til konstruktion og drift af Deutscher Alpenverein eV's klatreanlæg — afgørelse, der erklærer støtten forenelig med det indre marked — støtteordning — mere detaljeret økonomisk analyse — markedssvigt — legitimt formål af almen interesse — artikel 108, stk. 2 og 3, TEUF — alvorlige vanskeligheder)

(2016/C 270/40)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøgere: Magic Mountain Kletterhallen GmbH (Berlin, Tyskland), Kletterhallenverband Klever eV (Leipzig, Tyskland), Neoliet Beheer BV (Son, Nederlandene) og Pedriza BV (Haarlem, Nederlandene) (først ved advokaterne M. von Oppen, A. Gerdung og R. Dreblow, dernæst ved advokat M. von Oppen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved T. Maxian Rusche og R. Sauer, som befuldmægtigede)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Deutscher Alpenverein eV (München, Tyskland) og Deutscher Alpenverein, Sektion Berlin eV (Berlin, Tyskland) (ved advokat R. Geulen)

Sagens genstand

Påstand støttet på artikel 263 TEUF om annullation af Kommissionens afgørelse C(2012) 8761 final af 5. december 2012 om statsstøtte SA.33952 (2012/NN) — Tyskland — Deutscher Alpenvereins klatreanlæg

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Magic Mountain Kletterhallen GmbH, Kletterhallenverband Klever eV, Neoliet Beheer BV og Pedriza BV betaler solidarisk de af Kommissionen afholdte omkostninger og bærer deres egne omkostninger.
- 3) Deutscher Alpenverein eV og Deutscher Alpenverein, Sektion Berlin eV, bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 147 af 25.5.2013.

Retten dom af 9. juni 2016 — Growth Energy og Renewable Fuels Association mod Rådet(Sag T-276/13) ⁽¹⁾

(Dumping — import af bioethanol med oprindelse i USA — endelig antidumpingtold — annullationssøgsmål — sammenslutning — medlemmerne ikke umiddelbart berørt — afvisning — landsdækkende antidumpingtold — individuel behandling — stikprøver — ret til forsvar — forbud mod forskelsbehandling — fornøden omhu)

(2016/C 270/41)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Growth Energy (Washington, DC, De Forenede Stater) og Renewable Fuels Association (Washington) (først ved advokat P. Vander Schueren, derefter ved advokaterne P. Vander Schueren og M. Peristeraki)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union (ved S. Boelaert, som befuldmægtiget, bistået af solicitor B. Byrne og advokat G. Berrisch, og derefter af advokaterne R. Bierwagen og C. Hipp)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Europa-Kommissionen (ved M. França og T. Maxian Rusche, som befuldmægtigede) og ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (ved advokaterne O. Prost og A. Massot)

Sagens genstand

Påstand om delvis annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 157/2013 af 18. februar 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT L 49, s. 10), for så vidt som den vedrører sagsøgerne og deres medlemmer

Konklusion

- 1) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 157/2013 af 18. februar 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater annulleres, for så vidt som den vedrører Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC og Platinum Ethanol LLC.
- 2) I øvrigt frifindes Rådet for Den Europæiske Union.
- 3) Growth Energy, Renewable Fuels Association, Rådet, Europa-Kommissionen og ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol bærer deres egne omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 226 af 3.8.2013.

Retten dom af 9. juni 2016 — Marquis Energy mod Rådet(Sag T-277/13) ⁽¹⁾

(Dumping — import af bioethanol med oprindelse i USA — endelig antidumpingtold — annullationssøgsmål — umiddelbart berørt — antagelse til realitetsbehandling — national antidumpingtold — individuel behandling — stikprøver)

(2016/C 270/42)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Marquis Energy LLC (Hennepin, Illinois, De Forenede Stater) (først ved advokat P. Vander Schueren, dernæst ved advokaterne P. Vander Schueren og M. Peristeraki)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union (ved S. Boelaert, som befuldmægtiget, bistået af solicitor B. Byrne og advokat G. Berrisch, dernæst af advokaterne R. Bierwagen og C. Hipp)

Intervenienter til støtte for sagsøgte: Europa-Kommissionen (ved M. França og T. Maxian Rusche, som befuldmægtigede) og ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol (ved advokaterne O. Prost og A. Massot)

Sagens genstand

Påstand om delvis annullation af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 157/2013 af 18. februar 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater (EUT L 49, s. 10), for så vidt som den vedrører sagsøgeren.

Konklusion

- 1) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 157/2013 af 18. februar 2013 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af bioethanol med oprindelse i Amerikas Forenede Stater annulleres, for så vidt som den vedrører Marquis Energy LLC.
- 2) Rådet For den Europæiske Union bærer sine egne omkostninger og betaler de af Marquis Energy afholdte omkostninger.
- 3) Europa-Kommissionen og ePURE, de Europese Producenten Unie van Hernieuwbare Ethanol, bærer deres egne omkostninger.

(¹) EUT C 226 af 3.8.2013.

Rettens dom af 9. juni 2016 — Italien mod Kommissionen

(Sag T-122/14) (¹)

(Undladelse af at opfylde en dom fra Domstolen, der fastslår et traktatbrud — tvangsbøde — afgørelse om betaling af tvangsbøde — metode til beregning af rentesatsen ved tilbagebetaling af ulovlig støtte — renters rente)

(2016/C 270/43)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Den Italienske Republik (ved G. Palmieri, som befuldmægtiget, bistået af avvocato dello Stato S. Fiorentino)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved V. Di Bucci, G. Conte og B. Stromsky, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand støttet på artikel 263 TEUF om annullation af Kommissionens afgørelse C(2013) 8681 final af 6. december 2013, hvorved Kommissionen til fuldbyrdelse af dom af 17. november 2011, Kommissionen mod Italien (C-496/09, EU:C:2011:740), fastsatte størrelsen på den tvangsbøde, som Den Italienske Republik skulle betale for halvåret fra den 17. maj til den 17. november 2012.

Konklusion

- 1) Kommissionens afgørelse C(2013) 8681 final af 6. december 2013 annulleres.
- 2) Europa-Kommissionen betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 102 af 7.4.2014.

Rettens dom af 16. juni 2016 — Fútbol Club Barcelona mod EUIPO — Kule (KULE)

(Sag T-614/14) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-ordmærket KULE — de ældre nationale ordmærker og det velkendte mærke CULE — relative registreringshindringer — ingen reel brug af de ældre varemærker — artikel 42, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009 — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009 — artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009)

(2016/C 270/44)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Fútbol Club Barcelona (Barcelona, Spanien) (ved advokat J. Carbonell Callicó)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved K. Zajfert og A. Folliard-Monguiral, som befuldmægtigede)

Den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten: Kule LLC (New York, New York, De Forenede Stater) (ved advokat F. Rodgers)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 18. juni 2014 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 2375/2013-4) vedrørende en indsigelsessag mellem Fútbol Club Barcelona og Kule.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Fútbol Club Barcelona betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 351 af 6.10.2014.

Retten dom af 14. juni 2016 — Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen mod EUIPO — Meissen Keramik (MEISSEN)(Sag T-789/14) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — indsigelsessag — ansøgning om EU-figurmærket MEISSEN — de ældre EU-ord og figurmærker og de ældre nationale ord- og figurmærker MEISSEN, MEISSENER PORZELLAN, HAUS MEISSEN, Meissen og Meissener Porzellan — relative registreringshindringer — risiko for forveksling — artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009 — de ældre varemærkers særpræg eller renommé — artikel 8, stk. 5, i forordning nr. 207/2009 — reel brug af de ældre varemærker — artikel 42, stk. 2 og 3, i forordning nr. 207/2009 — artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 207/2009)

(2016/C 270/45)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen GmbH (Meissen, Tyskland) (ved advokaterne O. Spuhler og M. Geitz)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved M. Fischer, som befuldmægtiget)

Den anden part i appelsagen ved EUIPO og intervenient ved Retten: Meissen Keramik GmbH (Meissen) (ved advokaterne M. Vohwinkel og K. Gennen)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 29. september 2014 af Fjerde Appellkammer ved EUIPO (forenede sager R 1182/2013-4 og R 1245/2013-4) vedrørende en indsigelsessag Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen GmbH og Meissen Keramik GmbH.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Staatliche Porzellan-Manufaktur Meissen GmbH betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 127 af 20.4.2015.

Retten dom af 14. juni 2016 — Loops mod EUIPO (Formen af en tandbørste)(Sag T-385/15) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret — tredimensionalt mærke — formen af en tandbørste — absolut registreringshindring — mangel på fornødent særpræg — artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning (EF) nr. 207/2009)

(2016/C 270/46)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Loops, LLC (Dover, Delaware, De Forenede Stater) (ved advokat T. Schmidpeter)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved W. Schramek og A. Schifko, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 30. april 2015 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 1917/2014-2) vedrørende en ansøgning om registrering af et tredimensionalt tegn, der udgøres af formen af en tandbørste, som EU-varemærke.

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Loops, LLC, betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 302 af 14.9.2015.

Rettens dom af 8. juni 2016 — Monster Energy mod EUIPO (gengivelse af et fredssymbol)

(Sag T-583/15) ⁽¹⁾

(EU-varemærker — ansøgning om et EU-figurmærke, der gengiver et fredssymbol — begæring om restitutio in integrum — manglende overholdelse af fristen for at anlægge sag ved Retten)

(2016/C 270/47)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Monster Energy Company (Corona, Californien, De Forenede Stater) (ved advokat P. Brownlow)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved D. Gája, som befuldmægtiget)

Sagens genstand

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 17. juli 2015 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 2788/2014-2) vedrørende en ansøgning om registrering af et figurtegn, der gengiver et fredssymbol, som EF-varemærke

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) Monster Energy Company betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 414 af 14.12.2015.

Rettens dom af 8. juni 2016 — Monster Energy mod EUIPO (GREEN BEANS)(Sag T-585/15) ⁽¹⁾**(EU-varemærker — ansøgning om registrering af EU-ordmærket GREEN BEANS — begæring om restitutio in integrum — manglende overholdelse af fristen til at anlægge sag ved Retten)**

(2016/C 270/48)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* Monster Energy Company (Corona, Californien, De Forenede Stater) (ved advokat P. Brownlow)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved D. Gája, som befuldmægtiget)**Sagens genstand**

Søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 22. juli 2015 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 3002/2014-2) vedrørende en ansøgning om registrering af ordmærket GREEN BEANS som EU-varemærke.

Konklusion

1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.

2) Monster Energy Company betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 406 af 7.12.2015.

Rettens kendelse af 26. maj 2016 — REWE-Zentral mod EUIPO — Vicente Gandía Pla (MY PLANET)(Sag T-362/14) ⁽¹⁾**(EU-varemærker — indsigelsessag — tilbagetagelse af indsigelse — uforholdent at træffe afgørelse)**

(2016/C 270/49)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* REWE-Zentral AG (Køln, Tyskland) (ved advokaterne M. Kinkeldey, S. Brandstätter og A. Wagner)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) (ved I.P. Harrington og P. Bullock, som befuldmægtiget)*Den anden part i sagen for appellkammeret ved EUIPO og intervenient ved Retten:* Vicente Gandía Pla, SA (Chiva, Spanien)**Sagens genstand**

Påstand om annullation af afgørelse truffet den 6. marts 2014 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 201/2013-1) vedrørende en indsigelsessag mellem Vicente Gandía Pla, SA og REWE-Zentral AG

Konklusion

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.
- 2) REWE-Zentral AG betaler sagens omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 261 af 11.8.2014.

Rettens kendelse af 9. juni 2016 — IREPA mod Kommissionen og Revisionsretten

(Sag T-825/14) ⁽¹⁾

(Annullationssøgsmål — fiskeri — italiensk nationalt program for indsamling af data i fiskerisektoren for perioden 2009-2010 — tilbagesøgning af en del af de forskud, der er blevet udbetalt til sagsøgeren — foreløbig beretning fra Revisionsretten — retsakt, der ikke kan gøres til genstand for et søgsmål — forberedende retsakt — forhåndsmeddelelser — debetnota — artikel 263, stk. 4, TEUF — ikke umiddelbart berørt — afvisning)

(2016/C 270/50)

Processprog: italiensk

Parter

Sagsøger: Istituto di ricerche economiche per la pesca e l'acquacoltura — IREPA Onlus (Salerno, Italien) (ved advokat F. Tedeschini)

Sagsøgte: Europa-Kommissionen (ved F. Moro, D. Nardi og K. Walkerová, som befuldmægtigede) og Revisionsretten for Den Europæiske Union (ved N. Scafarto og L. Massocchi, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand, støttet på artikel 263 TEUF, om annullation af den beslutning, der er indeholdt i debetnotaen af 30. september 2014, som Kommissionen udstedte med henblik på tilbagesøgningen af 458 347,35 EUR, af Revisionsrettens beretning af 27. februar 2013, af Kommissionens skrivelse af 12. juli 2013 og 6. august 2014 og af enhver anden forudgående, hermed konneks eller i hvert fald efterfølgende retsakt, også ukendt, der berører sagsøgerens formuemæssige retlige forhold.

Konklusion

- 1) Sagen afvises.
- 2) Istituto di ricerche economiche per la pesca e l'acquacoltura — IREPA Onlus bærer sine egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen og Revisionsretten for Den Europæiske Union afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 65 af 23.2.2015.

Rettenns kendelse af 8. juni 2016 — Kohrener Landmolkerei og DHG mod Kommissionen(Sag T-178/15) ⁽¹⁾

(Ordning for garanterede traditionelle specialiteter — forordning (EU) nr. 1151/2012 — skrivelse fra Kommissionen, hvorved de kompetente nationale myndigheder underrettes om den for sene indgivelse af deres indsigelsesmeddelelse — søgsmål, der er åbenbart ugrundet)

(2016/C 270/51)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Kohrener Landmolkerei GmbH (Penig, Tyskland) og DHG Deutsche Heumilchgesellschaft mbH (Frohburg, Tyskland) (ved advokat A. Wagner)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved J. Guillem Carrau og G. von Rintelen, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand i henhold til artikel 263 TEUF om annullation af den i Kommissionens skrivelse af 9. februar 2015 indeholdte fra direktøren for direktorat B, »Multilaterale forbindelser, Kvalitetspolitik«, Kommissionens generaldirektorat for »Landbrug og Udvikling af Landdistrikter« med referencenummeret Ares (2015)529719, hvorved de kompetente tyske myndigheder blev underrettet om, at deres indgivelse den 5. januar 2015 af indsigelsesmeddelelsen i medfør af artikel 51, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1151/2012 af 21. november 2012 om kvalitetsordninger for landbrugsprodukter og fødevarer (EUT 2012, L 343, s. 1), skete efter fristens udløb.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes, idet søgsmålet er åbenbart ugrundet.
- 2) Kohrener Landmolkerei GmbH og DHG Deutsche Heumilchgesellschaft mbH bærer deres egne omkostninger og betaler de af Europa-Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 245 af 27.7.2015.

Sag anlagt den 18. april 2016 — Grizzly Tools mod Kommissionen

(Sag T-168/16)

(2016/C 270/52)

Processprog: tysk

Parter

Sagsøger: Grizzly Tools GmbH & Co. KG (Großostheim, Tyskland) (ved advokat H. Fischer)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/175 af 8. februar 2016 om en foranstaltning, der er truffet af Spanien i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF for at forbyde markedsføringen af en type højtryksrenser (EUT 2016, L 33, s. 12) annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført to anbringender.

1. Første anbringende vedrørende tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter

Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter begrundelseskravet efter artikel 296, stk. 2, TEUF, idet betragtningerne er selvmodsigende og uklare.

Derudover tilsidesætter den anfægtede afgørelse princippet om, at Kommissionen skal fastlægge de faktiske omstændigheder korrekt. I fjerde betragtning har Kommissionen fejlagtigt hævdet, at sagsøgeren i EF-overensstemmelseserklæringen har henvist til standard EN 60335-2-67:2009, hvilket er forkert.

2. Andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 11 i direktiv 2006/42/EF ⁽¹⁾

I denne forbindelse gøres det gældende, at Kommissionen med urette anså den foranstaltning, der blev truffet af Spanien for at forbyde markedsføringen, for at være berettiget.

De spanske myndigheder og Kommissionen klassificerede nemlig højtryksrenseren som et apparat med dobbelt anvendelsesformål, som ikke kun kan anvendes som bærbart apparat, men også som håndholdt apparat. De fandt derfor en højere beskyttelsesstandard nødvendig, selv om højtryksrenseren i overensstemmelse med dens bestemmelse ikke er et håndholdt apparat og dens anvendelse som højtryksrenser som håndholdt apparat ikke udgør en forkert anvendelse, der med rimelighed kan forudses, i den betydning, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 11, stk. 1, i direktiv 2006/42/EF.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17.5.2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF (EUT 2006, L 157, s. 24).

Sag anlagt den 3. maj 2016 — Keturi kambariai mod EUIPO — Coffee In (coffee inn)

(Sag T-202/16)

(2016/C 270/53)

Stævningen affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: UAB Keturi kambariai (Vilnius, Litauen) (ved advokat R. Pumputienė)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: AS Coffee In (Tallinn, Estland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: AS Coffee In

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke med påberåbelse af farverne »sort, orange, hvid«, der indeholder ordbestanddelene »coffee inn« — EU-varemærkeregistrering nr. 11 475 233

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 3. marts 2016 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 137/2015-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres og følgelig forkastes indsigelsen og det ansøgte varemærke tillades registreret.
- EUIPO og intervenienten tilpligtes at betale omkostningerne forbundet med sagens behandling for Retten og appelkammeret.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 42, stk. 2 og 3, i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 11. maj 2016 — Hansen Medical mod EUIPO — Covidien (MAGELLAN)**(Sag T-222/16)**

(2016/C 270/54)

*Stævningen affattet på engelsk***Parter**

Sagsøger: Hansen Medical, Inc. (Mountain View, Californien, De Forenede Stater) (ved solicitor R. Kunze og advokaterne G. Würtenberger og T. Wittmann)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Covidien AG (Neuhausen am Rheinfall, Schweiz)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Covidien AG

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »MAGELLAN« — EU-varemærkeregistriering nr. 5 437 711

Sagen for EUIPO: Ugyldighedssag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 3. februar 2016 af Andet Appelkammer ved EUIPO (forenede sager R 3092/2014-2 og R 3118/2014-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 15, artikel 51, stk. 1, litra a), artikel 57, stk. 1, artikel 63, stk. 2, artikel 64 og 75, artikel 76, stk. 2, og artikel 77 i forordning nr. 207/2009.
-

Sag anlagt den 6. maj 2016 — Pio De Bragança mod EUIPO — Ordem de São Miguel da Ala (QUIS UT DEUS)

(Sag T-229/16)

(2016/C 270/55)

Stævningen affattet på portugisisk

Parter

Sagsøger: Duarte Pio De Bragança (Sintra, Portugal) (ved advokat J. Sardinha)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Ordem de São Miguel da Ala (Lissabon, Portugal)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Indehaver af det omtvistede varemærke: Ordem de São Miguel da Ala

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »quis ut deus« — EU-varemærkeregistrering nr. 005747936

Sagen for EUIPO: Fortabelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 26. februar 2016 af Andet Appelkammer ved EUIPO (sag R 621/2015-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres og følgelig erklæres det omtvistede varemærke for fortabt som følge af manglende reel brug, herunder for så vidt som det omfatter varerne »skilte af metal« i klasse 6.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

Dette søgsmål, der vedrører tilsidesættelse af artikel 15, stk. 1, og artikel 51, stk. 1, litra a), og stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 om EF-varemærker, er indgivet i medfør af artikel 65 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 2015/2424 af 16. december 2015 om ændring af Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 om EF-varemærker og Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker og om ophævelse af Kommissionens forordning (EF) nr. 2869/95 om de gebyrer, der skal betales til Harmoniseringskontoret for det indre marked (varemærker og mønstre).

Sag anlagt den 14. maj 2016 — Klyuyev mod Rådet

(Sag T-240/16)

(2016/C 270/56)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Andriy Klyuyev (Donetsk, Ukraine) (ved barristers B. Kennelly og J. Pobjoy, og solicitors R. Gherson og T. Garner)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2016/318 af 4. marts 2016 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine såvel som Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/311 af 4. marts 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine, annulleres i det omfang de finder anvendelse over for sagsøgeren.
- Subsidiært fastslås det, at (i) artikel 1, stk. 1, i Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 (som ændret) og (ii) artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014 (som ændret), er uanvendelige på grund af ulovlighed, i det omfang de finder anvendelse over for sagsøgeren.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført seks anbringender.

1. Med det første anbringende, der er anført til støtte for påstanden om annullation, gøres det gældende, at Rådet ikke har angivet et korrekt retsgrundlag for de anfægtede foranstaltninger.
 - Sagsøgeren har anført, at artikel 29 TEU ikke er et korrekt retsgrundlag for Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014, idet det klagepunkt, der er rejst over for sagsøgeren, ikke identificerer ham som en person, der har undergravet demokratiet i Ukraine eller berøvet den ukrainske befolkning de goder, der kommer af en bæredygtig udvikling i landet (som omhandlet i artikel 23 TEU og de generelle bestemmelser i artikel 21, stk. 2, TEU). Eftersom tredje ændringsafgørelse ifølge sagsøgeren var ugyldig, kunne Rådet ikke anvende artikel 215, stk. 2, TEUF som retsgrundlag for gennemførelse af Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014.
2. Med det andet anbringende, der er anført til støtte for påstanden om annullation, gøres det gældende, at sagsøgerens rettigheder i henhold til artikel 6 TEU, sammenholdt med artikel 2 TEU og 3 TEU, samt artikel 47 og 48 i EU's charter om grundlæggende rettigheder, er blevet tilsidesat ved Rådets antagelse af, at de retslige procedurer i Ukraine var i overensstemmelse med grundlæggende menneskerettigheder.
3. Med det tredje anbringende, der er anført til støtte for påstanden om annullation, gøres det gældende, at Rådet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved at lægge til grund, at kriteriet for at opføre sagsøgeren på listen i artikel 1, stk. 1, i Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 (som ændret) og i artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014 (som ændret) var opfyldt.
4. Med det fjerde anbringende, der er anført til støtte for påstanden om annullation, gøres det gældende, at Rådet har tilsidesat sagsøgerens ret til forsvar samt retten til god forvaltning og til en effektiv domstolsprøvelse. Navnlig har Rådet undladt omhyggeligt og upartisk at undersøge, om de grunde, der var angivet som begrundelse for en genopførelse på listen, var velbegrundede i lyset af de bemærkninger, som sagsøgeren havde fremsat forud for genopførelsen.
5. Med det femte anbringende, der er anført til støtte for påstanden om annullation, gøres det gældende, at Rådet ubegrundet og uforholdsmæssigt har tilsidesat sagsøgerens grundlæggende rettigheder, herunder dennes ret til beskyttelse af ejendom og omdømme. Ifølge sagsøgeren er konsekvenserne af de anfægtede foranstaltninger vidtrækkende, både hvad angår dennes ejendom og dennes globale omdømme. Rådet har ikke godtgjort, at indefrysningen af sagsøgerens aktiver og økonomiske ressourcer er forbundet med eller begrundet i noget legitimt mål, og endnu mindre, at den er forholdsmæssig i forhold til et sådant mål.

6. Med det sjette anbringende, der er anført til støtte for påstanden om ulovlighed, gøres det gældende, at såfremt artikel 1, stk. 1, i Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 (som ændret) og artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014 (som ændret) i modsætning til det i tredje anbringende anførte skal fortolkes således, at de omfatter (a) enhver efterforskning forestået af de ukrainske myndigheder, uanset om der foreligger nogen retsafgørelse, som understøtter denne, eller nogen retssag, hvorved der foretages en efterprøvelse heraf eller føres tilsyn hermed, og/eller (b) ethvert misbrug af offentligt embede »som indehaver af offentligt hverv [...] med henblik på at skaffe sig selv eller en tredjemand en uberettiget fordel«, uanset om der er nedlagt påstand om uretmæssig tilegnelse af statsmidler, ville udpegelseskriteriet, henset til det tilfældige omfang og den tilfældige rækkevidde, som denne brede fortolkning ville medføre, mangle det fornødne retsgrundlag og/eller være uforholdsmæssigt i forhold til målene med artikel 1, stk. 1, i Rådets afgørelse 2014/119/FUSP af 5. marts 2014 og artikel 3, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 208/2014 af 5. marts 2014. Bestemmelserne ville derfor være ulovlige.

Sag anlagt den 17. maj 2016 — Stavvytskyi mod Rådet

(Sag T-242/16)

(2016/C 270/57)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Edward Stavvytskyi (Belgien) (ved solicitor J. Grayston og advokaterne P. Gjørtler, G. Pandey og D. Rovetta)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2016/318 af 4. marts 2016 om ændring af afgørelse 2014/119/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine samt Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/311 af 4. marts 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 208/2014 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Ukraine annulleres, for så vidt som disse retsakter opretholder sagsøgeren på listen over personer og enheder, der er omfattet af restriktive foranstaltninger.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført fire anbringender.

1. Første anbringende om, at opførelsen på listen er ulovlig, da den er blevet ændret for at muliggøre opførelse på listen blot på grundlag af, at der er rejst straffesag mod den pågældende uden noget krav om en retslig afgørelse.
2. Andet anbringende om, at Rådet gav en utilstrækkelig og stereotyp begrundelse, eftersom det blot kopierede teksten i lovgivningen om opførelse på listen.
3. Tredje anbringende om, at Rådet har anlagt et åbenbart urigtigt skøn, da det ikke havde et tilstrækkelig solidt faktisk grundlag for at opføre sagsøgeren på listen under henvisning til, at de ukrainske myndigheder har rejst straffesag mod ham for uretmæssig tilegnelse af offentlige midler eller aktiver.

4. Fjerde anbringende om, at de af Rådet vedtagne foranstaltninger ikke i forhold til sagsøgeren udgør udenrigspolitiske foranstaltninger, men i stedet udgør internationalt samarbejde om straffesager, som dermed er blevet vedtaget på et forkert retsgrundlag.

Sag anlagt den 13. maj 2016 — Trasta Komerbanka m.fl. mod ECB

(Sag T-247/16)

(2016/C 270/58)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Trasta Komerbanka AS (Riga, Letland) og 6 andre (ved advokaterne O. Behrends, L. Feddern og M. Kirchner)

Sagsøgt: Den Europæiske Centralbank

Sagsøgernes påstande

- Den Europæiske Centralbanks afgørelse af 3. marts 2016 om tilbagekaldelse af Trasta Komerbanka AS's banklicens, annulleres.
- ECB tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat seks anbringender.

1. Første anbringende vedrører det forhold, at ECB undlod omhyggeligt og upartisk at undersøge og vurdere alle de faktuelle aspekter, herunder at ECB ikke reagerede hensigtsmæssigt på den omstændighed, at de oplysninger og dokumenter, der var blevet fremlagt af den lokale lettiske tilsynsmyndighed, var ukorrekte.
2. Andet anbringende vedrører det forhold, at ECB tilsidesatte proportionalitetsprincippet ved ikke at anerkende, at der kunne træffes alternative foranstaltninger.
3. Tredje anbringende vedrører det forhold, at ECB tilsidesatte ligebehandlingsprincippet.
4. Fjerde anbringende vedrører det forhold, at ECB tilsidesatte artikel 19 og 75. betragtning til SSM-forordningen ⁽¹⁾ og begik magtfordrejning.
5. Femte anbringende vedrører det forhold, at ECB tilsidesatte princippet om den berettigede forventning og retssikkerhedsprincippet.
6. Sjette anbringende vedrører det forhold, at ECB tilsidesatte processuelle regler, herunder retten til at blive hørt, retten til aktindsigt i sagen, retten til en afgørelse med en passende begrundelse, artikel 83, stk. 1, i SSM-rammeforordningen ⁽²⁾ og retten til en retfærdig administrativ procedure.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15.10.2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63).

⁽²⁾ Den Europæiske Centralbanks forordning (EU) nr. 468/2014 af 16.4.2014 om fastlæggelse af en ramme for samarbejde inden for Den Fælles tilsynsmekanisme mellem Den Europæiske Centralbank og de kompetente nationale myndigheder og med de udpegede nationale myndigheder (SSM-rammeforordningen) (ECB/2014/17) (EUT 2014, L 141, s. 1).

Sag anlagt den 19. maj 2016 — Walfood mod EUIPO — Romanov Holding (CHATKA)**(Sag T-248/16)**

(2016/C 270/59)

*Stævningen affattet på fransk***Parter***Sagsøger:* Walfood SA (Luxembourg, Luxembourg) (ved advokat E. Cornu)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)*Den anden part i sagen for appelkammeret:* Romanov Holding, SL (La Moraleja, Spanien)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Indehaver af det omtvistede varemærke:* Walfood SA*Det omtvistede varemærke:* EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »CHATKA« — EU-varemærkeregistring nr. 943670*Sagen for EUIPO:* Ugyldighedssag*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 21. marts 2016 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 150/2015–5)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 57, stk. 2 og 3, i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 25. maj 2016 — Portugal mod Kommissionen**(Sag T-261/16)**

(2016/C 270/60)

*Processprog: portugisisk***Parter***Sagsøger:* Den Portugisiske Republik (ved L. Inez Fernandes, M. Figueiredo, P. Estêvão og J. Saraiva de Almeida, som befuldmægtigede)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/417 af 17. marts 2016 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (EUT L 75, s. 16), annulleres, for så vidt som den udelukkede et beløb på 385 762,22 EUR i udgifter, som Portugal har anmeldt inden for rammerne af den specifikke støtteforanstaltning, som indførtes i henhold til artikel 68 i Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 af 19. januar 2009, i regnskabsårene 2011, 2012 og 2013, fra finansiering.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om tilsidesættelse af artikel 46, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1122/2009 — de portugisiske myndigheder har overholdt alle bestemmelser om kontrol af »ekstra betaling pr. dyr, svarende til en malkeko« inden for rammerne af den specifikke støtte, som den portugisiske regering har indført i henhold til artikel 86 i forordning nr. 73/2009.
2. Andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 31, stk. 2, i Rådets forordning nr. 1290/2005, idet de betingelser for anvendelse af en finansiel korrektion på 2 %, som Kommissionen har fastsat i de ensartede retningslinjer i dokument nr. VI/5330/97, ikke er opfyldt.

Sag anlagt den 25. maj 2016 — Grækenland mod Kommissionen

(Sag T-272/16)

(2016/C 270/61)

Processprog: græsk

Parter

Sagsøger: Den Helleniske Republik (ved G. Kanellopoulos, O. Tsirkinidou, A. Vasilopoulou og D. Ntourntourea)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 17. marts 2016 om udelukkelse fra EU-finansiering af visse udgifter, som medlemsstaterne har afholdt inden for rammerne af Den Europæiske Garantifond for Landbruget (EGFL) og Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) (meddelt under nummer C(2016) 1509), offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende den 22. marts 2016, L 75, s. 16, annulleres:
 - a) for så vidt som denne udelukker et samlet beløb på 166 797 866,22 EUR, som er afholdt under posten Afkoblet direkte støtte for regnskabsårene 2012 og 2013, fra EU-finansiering og navnlig fastsætter: 1) en fast finansiel korrektion på 25 % for 2012 og 2) en fast finansiel korrektion og en punktvis finansiel korrektion for 2013,

- b) for så vidt som denne udelukker et samlet beløb på 3 880 460,50 EUR, som er afholdt under posten Udvikling af landdistrikterne ELFUL, Akse 1 + 3 — investeringsforanstaltninger (2007-2013), fra EU-finansiering og navnlig fastsætter: 1) en fast finansiel korrektion på 5 % for regnskabsårene 2010-2013 vedrørende foranstaltning 125 og 2) en punktvis korrektion for regnskabsårene 2011-2013,
- c) for så vidt som den ikke foretager en fuldstændig gennemførelse af Den Europæiske Unions Rets endelige dom af 19. november 2015, sag T-107/14, og Den Helleniske Republik således ikke straks udbetales et beløb på 29 366 975,06 EUR.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat otte anbringender.

Den Helleniske Republik har navnlig, hvad angår den finansielle korrektion for et samlet beløb på 166 797 866,22 EUR vedrørende de udgifter, som er afholdt til afkoblet direkte støtte for regnskabsårene 2012 og 2013, fremsat tre annullationsanbringender.

Første annullationsanbringende om den korrektion, der er pålagt for regnskabsåret 2012, vedrører en urigtig fortolkning og anvendelse af artikel 2, stk. 2, i forordning nr. 796/2004⁽¹⁾ [og den senere artikel 2, litra c), i forordning nr. 1120/2009⁽²⁾].

Andet anbringende, som ligeledes er udledt af den korrektion, der er pålagt for regnskabsåret 2012, vedrører en urigtig fortolkning og anvendelse af retningslinjerne i dokument VI/5530/1997, og hvorvidt betingelserne for at anvende en finansiel korrektion på 25 % for 2012 er opfyldt. Den Helleniske Republik har endvidere gjort gældende, at Kommissionen har overskredet sit skøn, og at der samtidig er sket en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet (del A) samt en urigtig beregning af den finansielle korrektion (del B).

Tredje annullationsanbringende om, at den korrektion, der er pålagt for regnskabsåret 2013, er ugyldig, ulovlig og selvmodsigende, at den er støttet på en urigtig fortolkning og anvendelse af retningslinjerne i dokument VI/5530/1997, og at den udgør en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, proportionalitetsprincippet, princippet om *ne bis in idem* samt af retten til forsvar.

Hvad herefter angår den finansielle korrektion vedrørende posten Udvikling af landdistrikterne ELFUL, Akse 1 + 3 — investeringsforanstaltninger (2007-2013), fremsættes fire annullationsanbringender.

Fjerde og femte annullationsanbringende om, at den korrektion, der er pålagt for foranstaltning 125, savner retsgrundlag og begrundelse, og at der foreligger en faktisk fejl, for så vidt som forvaltningsmyndigheden lovligt og til fulde har udøvet sine beføjelser (fjerde anbringende), samt at pålæggelsen af en fast finansiel korrektion på 5 % for de udgifter, der er afholdt i regnskabsåret 2010, svarende til 506 480,19 EUR, er i strid med artikel 31 i forordning nr. 1290/2005⁽³⁾, eftersom der var tale om udgifter, der var ældre end fireogtyve (24) måneder, da Kommissionen skriftligt meddelte resultatet af kontrollerne.

Sjette annullationsanbringende om, at afgørelsen er ulovlig hvad angår den korrektion, der er pålagt for foranstaltning 121, eftersom den pålagte korrektion, dvs. den metode, der er fulgt for at beregne den ved analog anvendelse af artikel 63 i forordning nr. 809/2014⁽⁴⁾, er i strid med artikel 31 i forordning nr. 1290/2005 og retningslinjerne i Kommissionens dokument VI/5530/1997. Anvendelsen heraf skaber endvidere uforholdsmæssige virkninger i forhold til de konstaterede mangler. Subsidiært og i forhold til den samme foranstaltning gøres det med det syvende anbringende gældende, at den anfægtede afgørelse savner retsgrundlag og begrundelse, og at der er sket en tilsidesættelse af retningslinjerne i EU-dokumentet VI/5530/1997.

Ottende annullationsanbringende om en tilsidesættelse af artikel 266 TEUF hvad angår Kommissionens pligt til at gennemføre de til Domstolens doms opfyldelse nødvendige foranstaltninger, idet den ikke har betalt 29 366 975,06 EUR til Den Helleniske Republik efter Rettens dom i sag T-107/14, samt om en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik, retssikkerhedsprincippet og af princippet om loyalt samarbejde mellem Kommissionen og medlemsstaterne.

- ⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 796/2004 af 21.4.2004 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende krydsoverensstemmelse, graduering og det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem som omhandlet i Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere (EUT 2004, L 141, s. 18).
- ⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1120/2009 af 29.10.2009 om gennemførelsesbestemmelser til enkeltbetalingsordningen i afsnit III i Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 om fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte til landbrugere og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere (EUT 2009, L 316, s. 1).
- ⁽³⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1290/2005 af 21.6.2005 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EUT L 209, s. 1).
- ⁽⁴⁾ Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 809/2014 af 17.7.2014 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1306/2013 for så vidt angår det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem, foranstaltninger til udvikling af landdistrikterne og krydsoverensstemmelse (EUT L 227, s. 69)

Sag anlagt den 30. maj 2016 — Sun Media mod EUIPO — Meta4 Spain (METAPORN)

(Sag T-273/16)

(2016/C 270/62)

Stævningen affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Sun Media Ltd. (Central Hong Kong, Hong Kong Special Administrative Region of China) (ved advokat A. Schnider)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Meta4 Spain, SA (Las Rozas, Spanien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Sun Media Ltd.

Det omtvistede varemærke: EU-ordmærket »METAPORN« — EU-varemærkeregistriering nr. 11 819 281

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 3. marts 2016 af Andet Appelkammer ved EUIPO (forenede sager R 653/2015-2 og R 674/2015-2)

Påstande

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— EUIPO og den anden part i sagen for EUIPO, såfremt sidstnævnte intervenserer skriftligt, tilpligtes at betale de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med sagens behandling for Retten og for appelkammeret ved EUIPO.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af artikel 75 ff. i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af EUIPO's forpligtelse til at udøve sine beføjelser i overensstemmelse med generelle EU-retlige principper.

Sag anlagt den 27. maj 2016 — Saleh Thabet mod Rådet

(Sag T-274/16)

(2016/C 270/63)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Suzanne Saleh Thabet (Kairo, Egypten) (ved barristers B. Kennelly og J. Pobjoy og solicitors G. Martin og M. Rushton)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgerens påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2016/411 af 18. marts 2016 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2016, L 74, s. 40) annulleres, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Det fastslås, at artikel 1, stk. 1, i Rådets afgørelse 2011/172/FUSP af 21. marts 2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2011, L 76, s. 63) og artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 270/2011 af 21. marts 2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2011, L 76, s. 4) ikke finder anvendelse, for så vidt som de vedrører sagsøgeren, og følgelig annulleres afgørelse (FUSP) 2016/411, for så vidt som den vedrører sagsøgeren.
- Rådet for Den Europæiske Union tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført seks anbringender.

1. Første anbringende om, at Rådet har undladt at angive et korrekt retsgrundlag for artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172/FUSP (»afgørelsen«) og artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 270/2011 (»forordningen«). Der er intet bevis for, at Rådet foretog nogen gennemgang af retsgrundlaget for afgørelsens artikel 1, stk. 1, under vedtagelsen af den anfægtede afgørelse, uanset den udtrykkelige forpligtelse hertil i afgørelsens artikel 5. Den omstændighed, at artikel 1, stk. 1, eventuelt havde et gyldigt retsgrundlag, da den oprindeligt blev vedtaget den 21. marts 2011, giver ikke bestemmelsen et vedvarende retsgrundlag indtil 2016 eller senere.
2. Andet anbringende om, at Rådet har tilsidesat sagsøgerens rettigheder i henhold til artikel 6, sammenholdt med artikel 2 og 3 TEU, og artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder ved at antage, at retslige procedurer i Egypten er i overensstemmelse med grundlæggende rettigheder.
3. Tredje anbringende om, at Rådet har anlagt åbenbart urigtige skøn ved at antage, at det i afgørelsens artikel 1, stk. 1, og forordningens artikel 2, stk. 1, fastsatte opførelseskriterium var opfyldt.

4. Fjerde anbringende om, Rådet har undladt i tilstrækkelig grad at begrunde genopførelsen af sagsøgeren.
5. Femte anbringende om, at Rådet har tilsidesat sagsøgerens ret til forsvar og retten til god forvaltningsskik og til effektiv domstolsprøvelse. Rådet har navnlig undladt omhyggeligt og upartisk at undersøge, om de påståede grunde, der angiveligt begrundet genopførelsen, var velbegrundede i lyset af sagsøgerens bemærkninger forud for genopførelsen.
6. Sjette anbringende om, at Rådet ubegrundet og uforholdsmæssigt har krænket sagsøgerens grundlæggende rettigheder, herunder hendes ret til beskyttelse af ejendom og omdømme. Konsekvenserne for sagsøgeren af Rådets afgørelse (FUSP) 2016/411 er vidtrækkende, både hvad angår hendes ejendom og globale omdømme. Rådet har ikke godtgjort, at indefrysningen af sagsøgerens aktiver og økonomiske ressourcer er forbundet med eller begrundet i noget legitimt mål, og endnu mindre, at den er forholdsmæssig i forhold til et sådant mål.

Sag anlagt den 27. maj 2016 — Mubarak m.fl. mod Rådet

(Sag T-275/16)

(2016/C 270/64)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøgere: Gamal Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kairo, Egypten), Alaa Mohamed Hosni Elsayed Mubarak (Kairo), Heidy Mahmoud Magdy Hussein Rasekh (Kairo), Khadiga Mahmoud El Gammal (Kairo) (ved barristers B. Kennelly og J. Pobjoy og solicitors G. Martin og M. Rushton)

Sagsøgt: Rådet for Den Europæiske Union

Sagsøgernes påstande

- Rådets afgørelse (FUSP) 2016/411 af 18. marts 2016 om ændring af afgørelse 2011/172/FUSP om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2016 L 74, s. 40) annulleres, for så vidt som den finder anvendelse på sagsøgerne.
- Det fastslås, at artikel 1, stk. 1, i Rådets afgørelse 2011/172/FUSP af 21. marts 2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2011 L 76, s. 63) og artikel 2, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 270/2011 af 21. marts 2011 om restriktive foranstaltninger over for visse personer, enheder og organer på baggrund af situationen i Egypten (EUT 2011 L 76, s. 4) ikke kan finde anvendelse på grund af ulovlighed, for så vidt som de finder anvendelse på sagsøgerne, og afgørelse (FUSP) 2016/411 annulleres som følge heraf, for så vidt som den finder anvendelse på sagsøgerne.
- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne anført seks anbringender.

1. Første anbringende om, at Rådet ikke har angivet et korrekt retsgrundlag for artikel 1, stk. 1, i afgørelse 2011/172/FUSP (»afgørelsen«) og artikel 2, stk. 1, i forordning (EU) nr. 270/2011 (»forordningen«). Det er ikke godtgjort, at Rådet efterprøvede retsgrundlaget for afgørelsens artikel 1, stk. 1, da det vedtog afgørelse (FUSP) 2016/411 (»den anfægtede afgørelse«) til trods for, at Rådet i henhold til afgørelsens artikel 5 udtrykkeligt er forpligtet hertil. Den omstændighed, at artikel 1, stk. 1, muligvis havde et gyldigt retsgrundlag, da den blev vedtaget første gang den 21. marts 2011, medfører ikke, at bestemmelsens retsgrundlag varer til 2016 eller senere.

2. Andet anbringende om, at Rådet har tilsidesat sagsøgernes rettigheder i henhold til artikel 6, sammenholdt med artikel 2 og 3 TEU samt artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, ved at antage, at de retslige procedurer i Egypten var i overensstemmelse med grundlæggende menneskerettigheder.
3. Tredje anbringende om, at Rådet begik åbenbare skønsfejl ved at finde, at det kriterium for at opføre sagsøgerne på listen, som er fastsat i afgørelsens artikel 1, stk. 1, og i forordningens artikel 2, stk. 1, var opfyldt.
4. Fjerde anbringende om, at Rådet ikke har anført en tilstrækkelig begrundelse for at genopføre sagsøgerne på listen.
5. Femte anbringende om, at Rådet har tilsidesat sagsøgernes ret til forsvar og retten til god forvaltning og effektiv domstolsprøvelse. Navnlig har Rådet undladt at foretage en omhyggelig og upartisk undersøgelse af, hvorvidt de påståede grunde til genopførelse var begrundede i lyset af de bemærkninger, som sagsøgerne havde fremsat forud for genopførelsen.
6. Sjette anbringende om, at Rådet uforholdsmæssigt og uden begrundelse har krænket sagsøgernes grundlæggende rettigheder, herunder deres ret til beskyttelse af deres ejendom og omdømme. Den anfægtede afgørelse har store konsekvenser for sagsøgerne både hvad angår deres ejendom og deres omdømme over hele verden. Rådet har ikke påvist, at indefrysningen af sagsøgernes aktiver og økonomiske ressourcer er forbundet med eller begrundet i noget legitimt mål eller endog er forholdsmæssig i forhold til et sådant mål.

Sag anlagt den 30. maj 2016 — Inpost Paczkomaty mod Kommissionen

(Sag T-282/16)

(2016/C 270/65)

Processprog: polsk

Parter

Sagsøger: Inpost Paczkomaty sp. z o.o. (Krakow, Polen) (ved advokat T. Proć)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionens afgørelse (EU) C(2015) 8236 af 26. november 2015 om statsstøtte SA.38869 (2014/N), som Polen vil yde det polske postvæsen som kompensation for de nettoomkostninger, som er opstået i perioden 2013-2015 i forbindelse med pligten til at levere af befordringsydelser, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren gjort syv anbringender gældende.

1. Første anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af traktatens artikel 106, stk. 2, en urigtig konstatering af, at kravene i nr. 19 (punkt 2.6) i [Den Europæiske Unions rammebestemmelser for statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste (2011)] er opfyldt, en tilsidesættelse af principperne i traktaten om tildeling af offentlige kontrakter og en urigtig fortolkning af artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet (EFT L 15/14, herefter postdirektivet)

- De metoder, som medlemsstaterne anvender til at finansiere levering af befordringspligtigheder, skal være forenelige med såvel de principper om forbud mod forskelsbehandling, gennemsigtighed og ligebehandling (herunder udvælgelse af den tjenesteyder, der skal varetage posttjenesten, gennem konkurrence), der følger af bestemmelserne i TEUF om frihederne i det indre marked, som med artikel 106, stk. 2, TEUF, hvilket i den foreliggende retssag ikke var tilfældet.
2. Andet anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af traktatens artikel 106, stk. 2, samt en ukorrekt konstatering af, at kravene i nr. 14 (punkt 2.2) og nr. 60 (punkt 2.10) i [Den Europæiske Unions rammebestemmelser for statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste (2011)] er opfyldt
- Europa-Kommissionen har med urette lagt til grund, at den pligt til at levere tjenesteydelser af almen interesse, som er overdraget til det polske postvæsen, opfylder de krav, der er fastsat i postdirektivet, og det derfor ikke er nødvendigt at gennemføre en offentlig høring eller andre passende foranstaltninger som grundlag for den præcise fastlæggelse af behovet for den offentlige tjenesteydelse for at tage interesserne for brugerne og tjenesteyderen i betragtning.
3. Tredje anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af traktatens artikel 106, stk. 2, samt en ukorrekt konstatering af, at kravene i nr. 52 (punkt 2.9) i [Den Europæiske Unions rammebestemmelser for statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste (2011)] er opfyldt, og en tilsidesættelse af postdirektivets artikel 7, stk. 1, 3 og 5
- Europa-Kommissionen har med urette lagt til grund, at udligningsfonden opfylder kravet om ikke-forskelsbehandling med hensyn til det ensartede maksimumsbidrag på 2 % af indtægterne oppebåret af de befordringspligtige virksomheder eller udbydere af substituerbare ydelser. Denne procentsats for udbydernes obligatoriske bidrag gælder på lige vilkår for alle markedsdeltagere, hvilket er udtryk for forskelsbehandling, da situationen for de befordringspligtige virksomheder og situationen for udbydere af substituerbare ydelser ikke er identisk.
4. Fjerde anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af postdirektivets artikel 7, stk. 1, da Europa-Kommissionen har accepteret, at udgifterne til befordringspligten finansieres ved række ene- og særrettigheder, som er udstedt til det polske postvæsen
- Postdirektivets artikel 7, stk. 1, bestemmer, at medlemsstaterne undlader at udstede eller opretholde ene- eller særrettigheder for etablering og udførelsen af posttjenesterne. Samtidigt har Kommissionen accepteret, at det polske postvæsen i forbindelse med dets levering af befordringspligtigheder fik udstedt ene- og særrettigheder.
5. Femte anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af traktatens artikel 102, sammenholdt med artikel 106, stk. 1
- Det uforholdsmæssigt høje obligatoriske bidrag i udligningsfonden vil føre til en »konkurrencebegrænsende lukning af postmarkedet«.
6. Sjette anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 16 og 17, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder
- Med den anfægtede afgørelse tiltrædes et statsligt støttearrangement (en statslig støtteordning), der i sidste ende vil føre til et uforholdsmæssigt indgreb i sagsøgerens ejendomsret og til en uforholdsmæssig begrænsning af virksomhedens frihed til at drive egen virksomhed.
7. Syvende anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og begrundelsespligten i henhold til traktatens artikel 296
- Kommissionen har ikke fastlagt de faktiske omstændigheder forskriftsmæssigt og lagt en række urigtige faktiske omstændigheder til grund for afgørelsen. Desuden har Kommissionen begået en begrundelsesfejl, idet den — i strid med sin egen afgørelsespraksis — ikke har taget det manglende udbud i betragtning som en belastende omstændighed med hensyn til påvirkningen af konkurrencen.

Sag anlagt den 30. maj 2016 — Inpost mod Kommissionen**(Sag T-283/16)**

(2016/C 270/66)

Processprog: polsk

Parter*Sagsøger:* Inpost S.A. (Krakow, Polen) (ved advokat W. Knopkiewicz)*Sagsøgt:* Europa-Kommissionen**Sagsøgerens påstande**

- Europa-Kommissionens afgørelse (EU) C(2015) 8236 af 26. november 2015 om statsstøtte SA.38869 (2014/N), som Polen vil yde det polske postvæsen som kompensation for de nettoomkostninger, som er opstået i perioden 2013-2015 i forbindelse med pligten til at levere af befordringsydelser, annulleres.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført syv anbringender.

1. Første anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af traktatens artikel 106, stk. 2, en urigtig konstatering af, at kravene i nr. 19 (punkt 2.6) i [Den Europæiske Unions rammebestemmelser for statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste (2011)] er opfyldt, en tilsidesættelse af principperne i traktaten om tildeling af offentlige kontrakter og en urigtig fortolkning af artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet (EFT L 15/14, herefter postdirektivet)
 - De metoder, som medlemsstaterne anvender til at finansiere levering af befordringspligtigheder, skal være forenelige med såvel de principper om forbud mod forskelsbehandling, gennemsigtighed og ligebehandling (herunder udvælgelse af den tjenesteyder, der skal varetage posttjenesten, gennem konkurrence), der følger af bestemmelserne i TEUF om frihederne i det indre marked, som med artikel 106, stk. 2, TEUF, hvilket i den foreliggende retssag ikke var tilfældet.
2. Andet anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af traktatens artikel 106, stk. 2, samt en ukorrekt konstatering af, at kravene i nr. 14 (punkt 2.2) og nr. 60 (punkt 2.10) i [Den Europæiske Unions rammebestemmelser for statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste (2011)] er opfyldt
 - Europa-Kommissionen har med urette lagt til grund, at den pligt til at levere tjenesteydelser af almen interesse, som er overdraget til det polske postvæsen, opfylder de krav, der er fastsat i postdirektivet, og det derfor ikke er nødvendigt at gennemføre en offentlig høring eller andre passende foranstaltninger som grundlag for den præcise fastlæggelse af behovet for den offentlige tjenesteydelse for at tage interesserne for brugerne og tjenesteyderen i betragtning.
3. Tredje anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af traktatens artikel 106, stk. 2, samt en ukorrekt konstatering af, at kravene i nr. 52 (punkt 2.9) i [Den Europæiske Unions rammebestemmelser for statsstøtte i form af kompensation for offentlig tjeneste (2011)] er opfyldt, og en tilsidesættelse af postdirektivets artikel 7, stk. 1, 3 og 5

- Europa-Kommissionen har med urette lagt til grund, at udligningsfonden opfylder kravet om ikke-forskelsbehandling med hensyn til det ensartede maksimumsbidrag på 2 % af indtægterne oppebåret af de beforderingspligtige virksomheder eller udbydere af substituerbare ydelser. Denne procentsats for udbydernes obligatoriske bidrag gælder på lige vilkår for alle markedsdeltagere, hvilket er udtryk for forskelsbehandling, da situationen for de beforderingspligtige virksomheder og situationen for udbydere af substituerbare ydelser ikke er identisk.
4. Fjerde anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af postdirektivets artikel 7, stk. 1, da Europa-Kommissionen har accepteret, at udgifterne til beforderingspligten finansieres ved række ene- og særrettigheder, som er udstedt til det polske postvæsen
- Postdirektivets artikel 7, stk. 1, bestemmer, at medlemsstaterne undlader at udstede eller opretholde ene- eller særrettigheder for etablering og udførelsen af posttjenesterne. Samtidigt har Kommissionen accepteret, at det polske postvæsen i forbindelse med dettes levering af beforderingspligtige ydelser fik udstedt ene- og særrettigheder.
5. Femte anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af traktatens artikel 102, sammenholdt med artikel 106, stk. 1
- Det uforholdsmæssigt høje obligatoriske bidrag i udligningsfonden vil føre til en »konkurrencebegrænsende lukning af postmarkedet«.
6. Sjette anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 16 og 17, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder
- Med den anfægtede afgørelse tiltrædes et statsligt støttearrangement (en statslig støtteordning), der i sidste ende vil føre til et uforholdsmæssigt indgreb i sagsøgerens ejendomsret og til en uforholdsmæssig begrænsning af virksomhedens frihed til at drive egen virksomhed.
7. Syvende anbringende om, at der foreligger en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og begrundelsespligten i henhold til traktatens artikel 296
- Kommissionen har ikke fastlagt de faktiske omstændigheder forskriftsmæssigt og lagt en række urigtige faktiske omstændigheder til grund for afgørelsen. Desuden har Kommissionen begået en begrundelsesfejl, idet den — i strid med sin egen afgørelsespraksis — ikke har taget det manglende udbud i betragtning som en belastende omstændighed med hensyn til påvirkningen af konkurrencen.

Sag anlagt den 23. maj 2016 — Gulli mod EUIPO — Laverana (Lybera)

(Sag T-284/16)

(2016/C 270/67)

Stævningen affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Diego Gulli (Genova, Italien) (ved advokaterne M. Andreolini og F. Andreolini)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Laverana GmbH & Co.KG (Wennnigsen, Tyskland)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Diego Gulli

Det omtvistede varemærke: EU-figurmærke, der indeholder ordbestanddelen »Lybera« — EU-varemærkeregistriering nr. 12 155 743

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 17. marts 2016 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 3219/2014-5)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO og eventuelle intervenienter tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009.

Sag anlagt den 30. maj 2016 — Belgien mod Kommissionen

(Sag T-287/16)

(2016/C 270/68)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Kongeriget Belgien (ved J.-C. Halleux og M. Jacobs, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne É. Grégoire og J. Mariani)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens gennemførelsesafgørelse (EU) 2016/417 af 17. marts 2016 annulleres, for så vidt som den i forhold til Kongeriget Belgien udelukker et beløb på 9 601 619,00 EUR (budgetpost 6701) fra EU-finansiering.
- Subsidiært annulleres denne afgørelse om udelukkelse af 9 601 619,00 EUR fra EU-finansiering delvist, for så vidt som den omfatter 4 106 470,02 EUR, som EGFL allerede tidligere har modtaget.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Første anbringende om en tilsidesættelse af artikel 31, stk. 1, og af artikel 32, stk. 8, i Rådets forordning (EF) nr. 1290/2005 af 21. juni 2005 om finansiering af den fælles landbrugspolitik (EUT 2005, L 209, s. 1), eftersom Kommissionen ikke har godtgjort, at den af det belgiske udbetalingsorgans afholdte udgift ikke var i overensstemmelse med fællesskabsretten, og at den manglende tilbagesøgning eller ulovligheden skyldtes en ulovlighed eller uagtsomhed, der kunne tilregnes Bureau d'intervention et de restitution belge (BIRB) (det belgiske interventions- og restitutionskontor).
2. Andet anbringende, som er påberåbt subsidiært, om en tilsidesættelse af artikel 31, stk. 2, i forordning nr. 1290/2005 og af proportionalitetsprincippet, fordi det udelukkede beløb ikke svarede til betydningen af den konstaterede, manglende overensstemmelse, og da der ikke var taget hensyn til det økonomiske tab, som Den Europæiske Union var påført.

Sag anlagt den 3. juni 2016 — Inox Mare mod Kommissionen**(Sag T-289/16)**

(2016/C 270/69)

*Processprog: italiensk***Parter**

Sagsøger: Inox Mare Srl (Rimini, Italien) (ved advokat R. Holzeisen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Den endelige rapport OF/2013/0086/B1 THOR (2015) 40189 af 26. november 2015 annulleres, da den er behæftet med alvorlige ulovligheder.
- Følgelig annulleres henstillingen vedrørende de foranstaltninger, der skal vedtages efter OLAF's undersøgelse, THOR (2015) 4257 af 9. december 2015.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Dette søgsmål er rettet mod de anfægtede retsakter, for så vidt som de fastslår, at sagsøgeren i en længere årrække har undladt at betale told og antidumpingtold. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at selskabet har importeret betydelige mængder af montageprodukter af rustfrit stål, idet det baserede sig på de filippinske toldmyndigheders certificering af, at masseleverede varer fra to filippinske selskaber var af filippinsk oprindelse, indtil selskabet fik kendskab til, at Den Europæiske Union havde indledt en antidumpingprocedure mod Filippinerne baseret på mistanken om, at de ovenfor nævnte varer i realiteten var fra Taiwan og således var blevet sendt fra Taiwan via Filippinerne til Den Europæiske Union.

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren fremsat to anbringender.

1. Det første anbringende vedrører den omstændighed, at de retsakter, som søgsmålet er rettet mod, er anfægtelige i henhold til artikel 263 TEUF.

- Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at de anfægtede retsakter — selv om deres betegnelse tyder på det modsatte — har en væsentlig bindende virkning for de italienske toldmyndigheder, og at de medfører umiddelbare retsvirkninger, der tilsidesætter sagsøgerens interesser og personlige og effektive rettigheder, idet de ændrer sagsøgerens retsstilling under hensyn til 1) karakteren af den told, der er omfattet af »Den Europæiske Unions egne indtægter«, og de deraf følgende forpligtelser for medlemsstaterne, der er de eneste, der har kompetence til at opkræve dem 2) karakteren af OLAF som administrativt undersøgelsesorgan, der erstatter Europa-Kommissionen ved eksterne undersøgelser 3) Europa-Kommissionens rolle som institution, der har udøvende funktioner ved anvendelsen af EU's toldkodeks.
- Den omstændighed, at det benægtes, at OLAF's retsakter kan anfægtes i henhold til artikel 263 TEUF, medfører, at sagsøgeren nægtes sin grundlæggende ret til effektive retsmidler, og at artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og EMRK's artikel 13 dermed tilsidesættes.

2. Det andet anbringende vedrører de anfægtede retsakters ulovlighed.

- Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at den endelige rapport OF/2013/0086/B1 — THOR (2015) 40189 ikke indeholder de grundlæggende bindende oplysninger, der er fastsat af lovgiver i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11. september 2013 ⁽¹⁾, hvilket medfører, at den er fuldstændig ulovlig og uden bevismæssig værdi.
- Den anfægtede retsakt er behæftet med følgende ulovligheder: manglende angivelse af de proceduremæssige garantier, de personer, der er involveret i undersøgelsen, høring af sagsøgerens juridiske repræsentanter, den nødvendige forudgående retlige betegnelse; afvisningen af de kompetente myndigheders ansvar er ikke begrundet og er modsigende; OLAF's tilsidesættelse af sin forpligtelse til at udføre undersøgelserne objektivt, upartisk og under overholdelse af princippet om uskyldsformodning, samt fejlagtige oplysninger i den endelige rapport pga. af en utilstrækkelig undersøgelse.
- Som følge af de nævnte ulovligheder er henstillingen fra OLAF's generaldirektorat til Agenzia delle Dogane e dei Monopoli della Repubblica italiana om, at denne skal træffe alle de nødvendige foranstaltninger med henblik på at inddrive told hos sagsøgeren, helt uden retligt grundlag og dermed ulovlig.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) nr. 883/2013 af 11.9.2013 om undersøgelser, der foretages af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1073/1999 og Rådets forordning (Euratom) nr. 1074/1999 (EUT 2013, L 248, s. 1).

Sag anlagt den 7. juni 2016 — Fruits de Ponent mod Kommissionen

(Sag T-290/16)

(2016/C 270/70)

Processprog: spansk

Parter

Sagsøger: Fruits de Ponent, SCCL (Alcarràs, Spanien) (ved advokaterne M. Roca Junyent, J. Mier Albert og R. Vallina Hoset)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for den skade, som Escarp. S.C.P., Agropecuaria Sebar, S.L. y Rusfal 2000, S.L., er blevet påført som følge af Kommissionens handlinger og undladelser i forbindelse med de forstyrrelser, der opstod på markederne for ferskner og nektariner i produktionsåret 2014 og navnlig ved vedtagelsen af Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 913/2014 og den delegerede forordning (EU) nr. 932/2014.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale:
 - Escarp, S.C.P. et beløb på 121 085,11 EUR, med tillæg af renter og morarenter.
 - Agropecuaria Sebar, S.L. et beløb på 162 540,46 EUR, med tillæg af renter og morarenter.
 - Rusfal 2000, S.L. et beløb på 28 808,99 EUR, med tillæg af renter og morarenter.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Det foreliggende søgsmål har til formål at opnå erstatning for det tab, der angiveligt er lidt som følge af Europa-Kommissionens handlinger og undladelser før de forstyrrelser, der opstod på markederne for ferskner og nektariner i produktionsåret 2014 og navnlig, men ikke udelukkende, ved vedtagelsen af de delegerede forordninger (EU) nr. 913/2014 ⁽¹⁾ og nr. 932/2014 ⁽²⁾.

Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet påberåbt sig et enkelt anbringende, idet sagsøgeren har gjort gældende, at de betingelser for anerkendelse af retten til erstatning på grundlag af Den Europæiske Unions ansvar uden for kontrakt, der er fastsat i praksis fra Unionens retsinstanser, er opfyldt.

Sagsøgeren har i denne henseende for det første anført, at Kommissionen ved sine handlinger og undladelser har begået en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af retsregler, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder, såsom pligten til at udvise omhu, principperne om bistand og beskyttelse, princippet om retten til god forvaltning, der er anerkendt i artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og endelig princippet om forbud mod vilkårlige afgørelser.

Der foreligger en tilsidesættelse, for så vidt som Kommissionen ved vedtagelsen af foranstaltninger for at undgå forstyrrelser på markederne for ferskner og nektariner i sommeren 2014:

- vedtog en krisemekanisme, som Kommissionen selv tidligere havde anset for utilstrækkelig og ineffektiv, da den ikke fandt anvendelse på producentorganisationerne, idet de er for små og savner midler til at anvende mekanismen
- ikke indhentede information om markedet.
- handlede uden at indhente tilstrækkelige oplysninger om tilbagekøbsforanstaltningerne.
- greb ind for sent.

Sagsøgeren har desuden anført, at foranstaltningerne med medfinansierede tilbagekøb af produkter, salgsmøder og gratis uddeling var objektivt utilstrækkelige.

Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at Kommissionen har tilsidesat begrundelsespligten.

Sagsøgeren har for det andet anført, at de tre berørte selskaber blev påført et faktisk og reelt tab, som endvidere er målbart.

Endelig er der en årsagssammenhæng mellem nævnte tab og Kommissionens ulovlige handling.

⁽¹⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 913/2014 af 21.8.2014 om midlertidige ekstraordinære støtteforanstaltninger for producenter af ferskner og nektariner (EUT 2014, L 248, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 932/2014 af 29.8.2014 om midlertidige ekstraordinære støtteforanstaltninger for producenter af visse frugter og grøntsager og om ændring af delegeret forordning (EU) nr. 913/2014 (EUT 2014, L 259, s. 2).

Sag anlagt den 13. juni 2016 — East West Consulting mod Kommissionen

(Sag T-298/16)

(2016/C 270/71)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: East West Consulting SPRL (Nandrin, Belgien) (ved advokaterne L. Levi og A. Tymen)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Søgsmålet antages til realitetsbehandling, og det fastslås, at det er velbegrundet.
- Det fastslås, at Kommissionen er ansvarlig uden for kontrakt.
- Kommissionen tilpligtes at betale erstatning for det tab, som sagsøgeren har lidt, der vurderes at beløbe sig til 496 000 EUR med forbehold for forhøjelse.
- Under alle omstændigheder tilpligtes Kommissionen at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgerne fremsat to anbringender.

1. Med det første anbringende gøres det gældende, at Kommissionen har begået tilstrækkeligt kvalificerede tilsidesættelser af retsregler, idet denne i henhold til Kommissionens afgørelse 2008/969/EF, Euratom af 16. december 2008 om det system for tidlig varsling, der skal anvendes af Kommissionens anvisningsberettigede og af forvaltningsorganerne (EUT 2008, L 344, s. 125) har aktiveret en W3b-varsling i systemet for tidlig varsling mod sagsøgeren efter en undersøgelse foretaget af Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF), hvorved der blev identificeret et risikoniveau i tilknytning til sagsøgeren i dennes egenskab af berettiget til tildeling af en offentlig tjenesteydelseskontrakt vedrørende et projekt med henblik på at styrke bekæmpelsen af sort arbejde i Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien. Dette anbringende er inddelt i fem led:

- Det første led vedrører spørgsmålet om, hvorvidt afgørelsen om varsling af sagsøgeren i varslingsystemet (herefter »varslingsafgørelsen») er ulovlig, da den ikke har noget retsgrundlag, og tilsidesætter artikel 5 TEU og den grundlæggende ret til en forhåndsformodning om manglende skyld.

- Med det andet led gøres det gældende, at varslingsafgørelsen er ulovlig, idet den tilsidesætter retssikkerhedsprincippet for så vidt angår betingelserne vedrørende »W3b«-varslingen.
 - Med det tredje led gøres det gældende, at varslingsafgørelsen er ulovlig, fordi den er en følge af en tilsidesættelse af artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, princippet om god forvaltningsskik, retten til forsvar, retten til at blive hørt, samt begrundelsespligten.
 - Med det fjerde led, der påberåbes subsidiært, gøres det gældende, at Kommissionen har tilsidesat varslingsafgørelsen, begrundelsespligten som fastsat i chartrets artikel 41, pligten til at udvise omhu og proportionalitetsprincippet.
 - Med det femte led gøres det gældende, at begrundelsen for Kommissionens afslag på at tildele kontrakten er uretmæssig, for så vidt som den tilsidesætter udbudsbetingelserne.
2. Det andet anbringende vedrører det tab, som sagsøgeren har lidt, og årsagsforbindelsen mellem Kommissionens culpøse adfærd og dette tab.

Retten kendelse af 6. juni 2016 — Miejskie Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej mod ECHA

(Sag T-560/12) ⁽¹⁾

(2016/C 270/72)

Processprog: polsk

Formanden for Sjette Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 79 af 16.3.2013.

Retten kendelse af 1. juni 2016 — Laboratoire Nuxe mod EUIPO — NYX, Los Angeles (NYX)

(Sag T-537/14) ⁽¹⁾

(2016/C 270/73)

Processprog: engelsk

Formanden for Syvende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 329 af 22.9.2014.

Retten kendelse af 31. maj 2016 — Laboratorios Thea mod EUIPO — Sebapharma (Sebacur)

(Sag T-84/15) ⁽¹⁾

(2016/C 270/74)

Processprog: engelsk

Formanden for Ottende Afdeling har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 118 af 13.4.2015.

RETTE FOR EU-PERSONALESAGER

Personalerettens dom (en enkelt dommer) af 14. juni 2016 — Fernández González mod Kommissionen

(Sag F-121/15) ⁽¹⁾

(Personalesag — midlertidigt ansat — ansat, som arbejder i en EU-kommissærs kabinet — ansættelse af en midlertidigt ansat i henhold til artikel 2, litra b), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte — betingelse om afbrydelse af enhver form for beskæftigelse i Kommissionen i en periode på seks måneder — punkt 3.2 i Kommissionens skrivelse D(2005) 18064 af 28. juli 2005 om ansættelse af midlertidigt ansatte, i henhold til artikel 2, litra b) og d), i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte, i faste stillinger i tilfælde af, at der ikke er beståede ansøgere efter en udvælgelsesprøve)

(2016/C 270/75)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Elia Fernández González (Bruxelles, Belgien) (ved advokaterne M. Casado García-Hirschfeld og É. Boigelot)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved C. Berardis-Kayser og G. Berscheid, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne D. Waelbroeck og A. Duron)

Sagens genstand

Annulering af afgørelsen om afslag på sagsøgerens ansøgning til den stilling, som var genstand for meddelelse om ledig stilling KOM/2014/2036, baseret på manglende overholdelse af betingelsen om afbrydelse af kontrakten i en periode på seks måneder før ansættelsen af en ansat, som tidligere havde været ansat på kontrakt i lønklasse AT2c, i medfør af skrivelse D(2005)18064 af 28. juli 2005 fra GD HR, samt påstand om erstatning af det økonomiske og ikke-økonomiske tab, der angiveligt er lidt.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler de af Elia Fernández González afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 354 af 26.10.2015, s. 57.

Personalerettens dom (enedommer) af 10. juni 2016 — HI mod Kommissionen(Sag F-133/15) ⁽¹⁾

(Personalesag — tjenestemænd — vedtægtens artikel 11 — loyalitetsforpligtelse — artikel 11 a — interessekonflikt — tjenestemand, der har ansvaret for at følge et projekt finansieret af Unionen — familiemæssigt bånd mellem denne tjenestemand og en ansat, der er ansat i forbindelse med projektet af det selskab, der har ansvaret for nævnte projekt — disciplinær forfølgning — disciplinær sanktion — degradering — lovligheden af disciplinærrådets sammensætning — begrundelsespligt — procedurens varighed — rimelig frist — tilsidesættelse af retten til forsvar — princippet ne bis in idem — åbenbart urigtigt skøn — sanktionens proportionalitet — formildende omstændigheder)

(2016/C 270/76)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: HI (ved advokat M. Velardo)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen (ved C. Ehrbar og F. Simonetti, som befuldmægtigede)

Sagens genstand

Påstand om annullation af Kommissionens afgørelse om at pålægge sagsøgeren en sanktion i form af permanent degradering på to lønklasser efter en undersøgelse vedrørende en situation med interessekonflikt samt påstand om erstatning af det ikke-økonomiske tab, der angiveligt er lidt.

Konklusion

- 1) Europa-Kommissionen frifindes.
- 2) HI bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger.

⁽¹⁾ EUT C 414 af 14.12.2015, s. 45.

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)



Den Europæiske Unions Publikationskontor
2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA